

Români în Andalucía

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 15, Decembrie 2022

La mulți ani!

Redacția "Români în Andalucía" urează un an nou fericit tuturor românilor de pretutindeni!

RUMANÍA EN UNA ENCRUCIJADA

Con estos artículos trato de hacer una radiografía totalmente independiente, consecuente con la realidad histórica del pasado presente y Futuro de Rumanía, teniendo en cuenta que este País posiblemente viva en una ingenuidad permanente, si piensa que van a venir gente con el propósito de resolver algo que desde un principio solo pueden hacerlo ellos mismos.

A. Calderón de Jesús, pag. 5

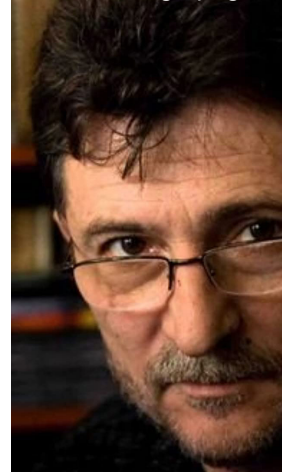
LIRA TRACĂ

Paradigma muzicală a lui ORFEU

Pentru a vorbi de afinitățile profunde dintre cultura spaniolă și cultura română, ar trebui să începem cu limba. Spaniola, ca și limba română, face parte din grupul limbilor așa-zis romanice, a căror asemănare este evidentă (spaniola, portugheza, româna, franceza, italiana și derivatele/dialectele lor).

O altă legătură este ascendența geto-dacică a regilor Spaniei, de care vorbea, în scrierile sale, profesorul, publicistul, poetul, istoricul, criticul literar, eseistul...

Miron Manega, pag. 15

Valeru CIUREA

pag. 12

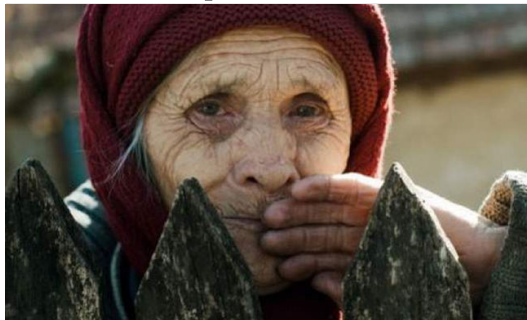
„Cei cu inima română!”

MADRID - ALCALÁ DE HENARES - TORREJÓN DE ARDOZ

Drapele pe stâlpii de iluminat stradal, pe instituții publice, pe firme private (pe ici, pe colo). Dacă bate vântul, arătam că ni se fâlfâie. Strada principală blocată și bine păzită. Noi mergem buluc să vedem parada (și a politicianilor, dar și a armatei/jandarmeriei/poliției ș.a.m.d.). Ascultăm cuvântări, slujba religioasă, ne zgâim la depunătorii de coroane/jerbe/flori. Stăm și calculăm în gând cam câți bani au fost dați pe ele și ne întrebăm (retoric!) dintr-al cui buzunar. Fâlfâim un mini-drapel primit „gratis”, poate prindem și un ecuson cu tricolor (tot „gratis”!)... După doi ani de pandemie așteptăm cu interes și fasolea cu ciolan (știi că nu rimează, dar asta e!). Și astea sunt tot „gratis”. Ca și paharul cu vin fiert cu scorțișoară. Gratis, gratis, gratis... Ar suna mai popular „moca” dar nu ar fi de bonton (așa, nedespărțit, pe românește!). Apoi mergem acasă. Unii să petreacă, alții să înjure.

editorial

O simplă bunică

A fost odată o femeie. A crescut trei copii cum a știut. Le-a dat să mănânce o pâine făcută cu mâinile ei și i-a ținut la școală. Se trezea devreme, înainte de cântatul cocoșilor, pune de maia, arunca tărâțe la păsări, deretica prin bucătărie, aprindea focul în plită și pregătea hainele copiilor pentru școală. Totul într-o continuă mișcare. Frământa coca pentru pâine și o lăsa la dospit în ligheanul de tablă pe alocuri ciobit de la folosința îndelungată. Acoperirea ligheanului cu ștergarul ăl bun de pâine și îl pune la căldură, să se dospescă aluatul.

Trezea copiii. Îi pune să se spele, să se îmbrace în hainele de școală și le pune masa. Ouă în tigaie, cu pâine de ieri. Coca de azi dimineață era numai bună de frământat și, cât mâncau copiii, se auzea numai trop, bong, fâș-fâș, trop, bong dinspre femeia aplecată pe ligheanul de tablă. Frământa, ca într-un ritual de facere a lumii, repetat în fiecare zi. După ce termina, făcea o cruce cu mâna dreaptă deasupra ligheanului și rupea trei bucăți de cocă, pe care le întindea în palmă și le arunca pe plita încinsă. Până mâncau copiii erau gata turtițele pe o parte.

– Să vă fie de bine! le zicea sorbindu-i din ochi. Copiii își luau ghiozdanele, mai frecându-se în cap, mai scărpinându-se în barbă, de, ca orice copil căruia nu i-a fost dragă trezirea cu noaptea-n cap.

Femeia îi privea cu drag, în timp ce întorcea turtița pe partea cealaltă. Îi petrecea la poartă, dându-le câte o turtiță la pachet, învelită într-un ștergar de bumbac alb, cusută de ea în vremea fecioriei.

Acum femeia este bunică. O simplă bunică. Crește nepoți. Se trezește dimineața, la fel ca în alte dăți și face aceeași pâine pe care o știe de la moșii ei. Îi petrece la poartă pe nepoți și le pune turtițe la pachet în aceleași ștergare făcute de ea. Doar că nepoții îi pleacă departe, mult mai departe, unde ea nici nu ajunge cu gândul.

Pe bunică o cheamă România. Și nu mai știe nimic de nepoții ei.

Cristian GHICA

“Când Hristos vrea să stea cu noi la masa de Crăciun”

“Colinde vechi, Colinde noi”, Vol. 1-2

Sărbătorile de iarnă bucură sufletele tuturor românilor! În această colecție se găsesc versurile celor mai îndrăgite colinde românești. Un material ce are menirea de a ajuta iubitorii de tradiție și autenticitate, să cânte și să asculte cu ușurință prin scanarea unui cod QR așezat alături de text creații minunate ale poporului român!

Disponibilă pe Amazon.es

Emanuela Ciulianu Mihăilescu, născută în Jud. Galați, absolventă a Liceului de Arte „Dimitrie Cuclin” Galați (1997), este licențiată en Pedagogie Muzicală și Dirijat coral - Universitatea Transilvania, Conservator “Gheroghe Dima”. Brașov. România 2002-1997, făcând și studii în cadrul Universității Complutense din Madrid de Muzicologie.

În prezent rezidentă în Madrid, Spania. A dirijat în perioada 2007 – 2017 Corul parohiei “Preasfântă Fecioară Maria” din Madrid – Pr. Paroh Prof. Dr. Teofil Moldovan – și până în anul 2019 Corul Catedralei Ortodoxe Române a Spaniei și Portugaliei.

Nașterea

Borangic de in frumos
Azi e ziua lui Hristos
Împărat născut în iesle
Într-o zi ca de poveste

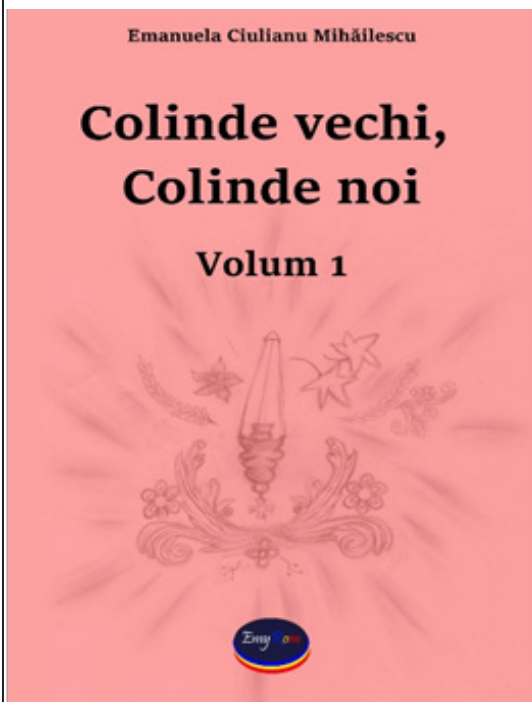

Domnul cu blândețe vine
Toți pe rând să l se închine
Îngerii cântă-mpreună
Slavă și măriri adună

De pe cerul luminat
Bolta cerului argintat
De gânduri frumoase, alese
Sfinte taine neînțelese

De la sfinți și oameni buni
De la noi, de la străbuni
Blânda cumințenie sfântă
Gânduri în tăcere cântă

Emanuela Ciulianu Mihăilescu

Frați de grai, frați de trai
Români în Andalucia
Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati
Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia
Calle Geranio 28, El Ejido, Almeria 04700, Spania
Email: asociacionromanati@gmail.com
www.romaniinandalucia.com;
facebook.com/romaniinandalucia
Tel/WhatsApp: +34641847842

Redactor Șef: Mircea G. Florescu
Redactor Șef Adjunct: Adina Alexandrescu
Redactori: Andra Fornea, Cristiana Uzună, Loredana Dragă, Titi Sultan, Laura Cătălina Dragomir, Sorin Bălășcău
Colaboratori: Camelia Potârniche, Șerban Cionoff, Ionuț Țene, Valeru Ciurea, Nicolae Coande, Cristian Segărceanu, Andreea Constantinescu, Elena Hîncu
Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU
ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Românii de Pretutindeni.

Acest proiect este realizat cu sprijinul
Departamentului pentru Românii de Pretutindeni

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

Preacucernici și preacuvioși părinți, Preacuvioase maici, Iubiți credincioși,

Din nou ne-a învrednicit bunul nostru Dumnezeu, întru marea Lui milostivire și iubire de oameni, să ajungem să prăznuim Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos și să ne bucurăm de binecuvântarea harului dumnezeiesc îmbelșugat care se revarsă asupra întregii umanități.

Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos a făcut să răsără „lumii lumina cunoștinței” și tot ea i-a învățat pe cei care slujeau stelelor, să-L cunoască, să-L recunoască pe Pruncul născut în ieslea Betleemului, pe Hristos Domnul, ca fiind „răsăritul cel de sus”.

Iubiți credincioși,

Toată creația ni-L descoperă pe Dumnezeu. Cine are ochi de văzut vede lucrarea lui Dumnezeu în fiecare firicel de iarbă, pentru că nimic din ce s-a făcut nu s-a făcut fără intervenția lui Dumnezeu. „Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.” ne spune Sfânta Scriptură. Datorită acestui fapt, toată creația ne vorbește despre Dumnezeu. Psalmistul David ne spune că „cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.” Dumnezeu se descoperă lumii întregi și dorește ca tot omul să ajungă să-L cunoască.

Sunt mai multe feluri de a-L cunoaște. Pe Dumnezeu Îl putem cunoaște rațional, cu ajutorul minții, cercetând creația și toate legile după care aceasta se conduce. La o astfel de cunoaștere au ajuns mulți dintre cercetători și oameni de știință. Însă, această cunoaștere rațională trebuie să se împlinească într-o cunoaștere duhovnicească, la care putem ajunge numai cu ajutor de la Dumnezeu, Cel care-Și revarsă harul ca dar al Său peste om și peste întreaga creație. În felul acesta, acei oameni care acceptă harul Duhului Sfânt

și-l primesc smerit, cu voie bună, ajung să-L cunoască și să-L vadă pe Dumnezeu în lumina Sa cea taborică.

Toate uneltele prin care noi putem să-L cunoaștem pe Creatorul nostru ne sunt puse la dispoziție de către Dumnezeu. Nu trebuie să parcurgem mii de kilometri pentru a intra în posesia lor. Toate sunt la îndemâna noastră, pentru că Dumnezeu Cuvântul, care S-a făcut trup pentru noi, le-a sădit în însăși ființa noastră. De multe ori aceste „unelte” sunt latente, sunt amorțite sau chiar adormite în noi. Nouă, oamenilor, ne rămâne datoria de a le pune în mișcare, de a le face pe acestea lucrătoare, acceptând harul ca dar al lui Dumnezeu și făcându-ne împreună lucrători cu El.

Dragii mei,

Cu toate că harul și mântuirea sunt daruri de la Dumnezeu, trebuie să fim conștienți de ceea ce ne învață Sfântul Apostol Iacob, în întreg capitolul al doilea al Epistolei sale sobornicești, când vorbește despre credință și despre fapte. Eu voi cita doar ultimul verset din această epistolă, însă, pentru o mai bună înțelegere, vă îndemn să citiți capitolul în întregime. Auziți ce zice el: „Căci precum trupul fără suflet mort este, astfel și credința fără de fapte moartă este.”

Ce rol are credința în cunoașterea lui Dumnezeu? Credința este prima condiție pentru ca un om să poată să-L cunoască pe Dumnezeu. Însă, așa cum am auzit, doar credința singură nu ne este suficientă. Credința trebuie să fie neapărat lucrătoare și să se demonstreze prin roadele ei, prin fapte. În Patericul Lavrei Sfântului Sava găsim următoarea învățătură:

„Ce folos este omului care mărturisește, iar cu faptele sale cele rele se leapădă de Hristos? Cum poate fi cineva crezut că are stăpân pe cutare, de vreme ce nu-i slujește? Drept aceea, rob este cel ce ascultă de stăpânul său. Robii cunosc pe stăpânul lor, și-l cinstesc: și noi datori suntem a-L cinsti pe Domnul nostru nu doar cu

† TIMOTEI

Prin harul lui Dumnezeu, Episcop al Spaniei și Portugaliei

Cuvânt pastoral la Nașterea Domnului 2022

Hristos S-a făcut om pentru a ne face cunoștință cu noi înșine

Către tot clerul, cinul monahal și dreptcredinciosul popor din
Episcopia Ortodoxă Română a Spaniei și Portugaliei,

Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, iar din parte-mi,
arhieresti binecuvântării!

„Cunoașterea de sine este cea frânghie subțire de care ne
putem agăța pentru a nu cădea în prăpastia păcatului.”

Sfântul Vasile cel Mare

vorba, ci și cu lucrul, că însuși Acest Domn al nostru, Iisus Hristos, dă mărturie în Evanghelie: Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne!, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.”

Dar să știți, iubiți credincioși, că nu putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu dacă nu ne cunoaștem mai întâi pe noi înșine, dacă nu-L lăsăm pe Dumnezeu Cel întreit în persoane să Se sălășluiască întru noi, să ne lumineze și să ne arate cine suntem și cum suntem. Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a făcut om tocmai pentru a ne arăta că suntem fiii ai lui Dumnezeu, deși, cum spune o cântare bisericească, purtăm în noi rănilor păcatului. Aceste răni, pe care păcatul ni le face în sufletele noastre, a venit Domnul să ni le tămăduiască, dorind să ne redea frumusețea cea dintâi cu care a fost înfrumusețat omul înainte de cădere. Dar dacă un om, bolnav fiind, nu se cunoaște și nu se recunoaște a fi păcătos, a fi bolnav, cu toată voința lui Dumnezeu, pentru acel om nu există vindecare. Omul care se consideră a fi drept înaintea lui Dumnezeu trăiește într-o mare înșelare și niciodată nu va cere ajutor pentru a lupta împotriva păcatului.

Hristos, prin întruparea din Fecioara Maria, s-a făcut om, „ceea ce nu era”, rămânând în același timp Dumnezeu. Prin această lucrare, El a ridicat și a vindecat firea noastră cea căzută, arătându-ne calea spre mântuire și deschizându-ne ușile Împărăției lui Dumnezeu. El, Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, este prototipul după care omul a fost creat. Doar lăsându-L pe Hristos să locuiască în noi, dându-I libertatea de a ne lumina sufletele, pentru a putea vedea mizeria și multitudinea păcatelor care sunt în noi și care ne urătesc sufletele, vom putea să vedem cine suntem și să ne cunoaștem cu adevărat. Multora dintre noi ne este frică să privim în noi înșine pentru că ne este frică de ceea ce vom găsi. Această frică este pierzătoare și ne este inspirată de către împotrivorul, de către duhul minciunii. Trebuie să învingem această frică, trebuie să ieșim din confortul păgubos pe care ni-l oferă

ucigătorul de suflete, coborând în noi înșine, cercetându-ne și punând în fața Domnului toată neputința, toată păcătoșenia noastră și toată urâciunea pe care o vom descoperi în noi. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă la acest lucru: „Să se cerceteze însă omul pe sine, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar”. Apostolul neamurilor ne îndeamnă să avem această lucrare a cercetării prin spovedanie, dar nu pentru a cădea în ispita că după spovedanie suntem vrednici de a ne împărtăși, ci pentru a merge în fața potirului conștiinței fiind de cât de păcătoși suntem, de cât de mult avem nevoie de Dumnezeu, cerându-I Acestuia să ne curățească sufletele de toată întinărirea.

Dragii mei,

Cunoașterea de sine este o întreagă asceză de curăție a minții și a inimii, de lepădare a păcatului și de mărturisire a lui Dumnezeu. Sfântul Vasile cel Mare spunea: „Cunoașterea de sine este cea frânghie subțire de care ne putem agăța pentru a nu cădea în prăpastia păcatului.”

Cunoașterea de sine este de fapt una din lucrările lui Dumnezeu în om. Sfântul Paisie Aghioritul spunea: „Încă nu ne-am cunoscut pe noi înșine. Dacă ne vom cunoaște, atunci sufletul

nostru se va bucura și va cere cu smerenie mila lui Dumnezeu. Cunoașterea de sine naște smerenia. Căci cu cât se cunoaște mai mult omul pe sine, cu atât mai mult se deschid ochii sufletului său și-și vede mai limpede slăbiciunea lui cea mare. Își cunoaște starea nefericită și nerecunoștința, precum și marea noblețe și milostivire a lui Dumnezeu. Atunci dobândește zdrobire de inimă, se smerește mult și-L iubește mult pe Dumnezeu.”

Așa cum am subliniat și mai sus, nu trebuie să ne fie frică de a ne cerceta sufletele pentru a ne cunoaște pe noi înșine. Toată această lucrare trebuie făcută având multă nădejde în Dumnezeu, Cel care nu a venit să judece lumea, ci a venit să o mântuiască. Am auzit cu toții ce spune Sfântul Paisie. Doar ajungând la cunoașterea de sine vom cunoaște „marea noblețe și milostivire a lui Dumnezeu”. Deci trebuie să ne cunoaștem pe noi pentru a vedea cât de bun este Domnul.

Mitropolitul Hieroteos Vlachos atrage atenția asupra unui fapt: „În zilele noastre, mulți oameni își închipuie că se poate ajunge la cunoașterea de sine prin auto-analiză și psihanaliză. Aceasta este însă o amăgire care duce la consecințe dezastruoase; este foarte probabil ca cel ce se analizează pe sine astfel, să ajungă la schizofrenie. Pe de altă parte, metoda ascezei: paza minții, purificarea ei și coborârea

ei în inimă prin pocăință și rugăciune noetică, precum și ascultarea poruncilor Mântuitorului Hristos, ne ajută să ne desprindem de închipuiri și de robia față de cele trupești și să ne constatăm jalnica așezare lăuntrică.”

Să nu cădem în această înșelare.

Iubiți credincioși,

Putem zice, fără să greșim, că Hristos S-a făcut om pentru a ne face cunoștință cu noi înșine și cu Dumnezeu. Acestea două, cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea de sine, nu sunt nicidecum două lucrări distincte, ci este una singură: lucrarea de mântuire a omului.

Vă doresc tuturor un Praznic luminos, un An Nou binecuvântat, multă sănătate și pază de la Domnul nostru Iisus Hristos!

La mulți ani!

Al vostru către Hristos Domnul rugător,
† Episcopul Timotei

**Praznicul Nașterii Domnului nostru
Iisus Hristos, Madrid 2022**

*Fiului, Celui născut fără stricăciune din Tatăl mai înainte de veci, și mai pe urmă din Fecioara intrupat, fără sămânță, lui Hristos Dumnezeu să-I strigăm: Cel ce ai înălțat fruntea noastră, Sfânt ești, Doamne.
(Catavasiile Nașterii, cântarea a treia).*

Sărbătorile sfinte ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei să aducă în inimile tuturor pace, spor și binecuvântare cerească! La ceas de sfântă prăznuire, primiți din partea noastră cele mai alese gânduri de prețuire și recunoștință.

La mulți și rodnici ani!

În numele comunității creștin-ortodoxe din
Valdemoro – Spania,

Pr. Dorin, Mihai și Mihaiela Sas.

Rugăciunea de la Tedeum-ul din Ziua Națională a României (1 decembrie)

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Dumnezeu îndurător și a toată milostivirea, a Căruia milă este nemăsurată și iubire de oameni adânc neajunsă, la a Ta slavă căzând, cu frică și cu cutremur, ca niște robi nevrednici, cu umilință aducem acum mulțumire bunătății Tale, pentru binefacerile ce au fost asupra poporului român prin marea lui unire într-o singură țară românească și creștină; și ca pe Domnul, Stăpânul și Binefăcătorul, Te slăvim, îți cântăm și Te laudăm.

Și iarăși căzând înaintea Ta, mulțumim, rugând cu umilință nemăsurată și nespusa Ta milostivire, ca precum ai binevoit a primi atunci rugăciunile robilor Tăi și cu milostivire i-ai învrednicit a li se împlini cererile, așa și de acum înainte învrednicește-i a spori întru dreapta credință, în dragostea cea către Tine și cea către aproapele și întru toate faptele cele bune, și a dobândi ale Tale binefaceri, împreună cu toți credincioșii Tăi. Mântuiește-i de toată reaua întâmplare, dăruindu-le pace și liniște.

Dă, Doamne, dregătorilor noștri, duhul înțelepciunii și ai iubirii de oameni, care întărește popoarele și le înalță. Înnoiește în inimile judecătorilor duhul cel drept, care luminează și învață tot adevărul.

Revarsă în păstoriile sufletești ai poporului Tău duhul lepădării de sine, pe care l-ai dat sfinților Tăi ucenici și apostoli când i-ai trimis în lume la propovăduire.

Insuflă ostașilor noștri bărbăția și vitejia cea sfântă a dragostei către Dumnezeu, către aproapele și către țară.

Și pe noi, pe toți, învrednicește-ne să sporim în faptele cele bune, care fac pe oameni după chipul și asemănarea Ta.

Pomenește-i, Doamne, pe toți eroii, ostașii și luptătorii români, din toate timpurile și din toate locurile, căzuți pe câmpurile de luptă, în lagăre și-n închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, pentru libertatea și demnitatea noastră.

Auzi-ne, Doamne, precum ai auzit cu milă și rugăciunile părinților noștri, când chemau ei ajutorul și îndurările Tale asupra lor și asupra țării acesteia în care se preamărește numele Tău. Și ne învrednicește pe toți ca întotdeauna mulțumire să-Ți aducem, cele preabune să grăim și să-Ți cântăm Ție, Celui fără de început al Tău Părinte și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, Dumnezeului celui slăvit întru o ființă: Slavă Ție, Dumnezeului nostru, Dătătorului nostru de bine, în vecii vecilor!

RUMANÍA EN UNA ENCRUCIJADA

A. Calderón de Jesús: Analista y Crítico de ART.

Con estos artículos trato de hacer una radiografía totalmente independiente, consecuente con la realidad histórica del pasado presente y Futuro de Rumanía, teniendo en cuenta que este País posiblemente viva en una ingenuidad permanente, si piensa que van a venir gente con el propósito de resolver algo que desde un principio solo pueden hacerlo ellos mismos.

Por ello no puedo dejar de entender como este País con todo lo que su historia conlleva se ha dejado engañar por aspectos emocionales en torno a la idea de pertenecer a toda costa de nuevo a las estructuras Europeas, sin recibir a cambio contraprestaciones necesarias para su posible desarrollo, por lo contrario siento que en todo momento ha sido ninguneada por intereses de ciertos países que no han deseado que este, en un principio adquiriera su total derecho dentro de esa Europa social, cultural y económica tan deseada por todos los Rumanos.

Todo esto obedece en cierta manera a una total apatía y colaboracionismo, por parte de los distintos Gobiernos, que han permitido hacer de este País un mero contribuyente al desarrollo de otros, llegando al extremo de espoliar sus recursos y tratando a sus gentes como simples manos de obra al servicio de unos concretos intereses, sin llegar a tener en cuenta que a estas alturas del siglo XXI todo esto carece de sentido.

A esto hay que añadir que han sido las propias autoridades de este País, conjuntamente con los propios ciudadanos en cierta manera cómplices directos de todo lo que aquí ha venido sucediendo durante décadas.

Si no se empieza a tomar medidas drásticas, eso sí por parte de todos, me temo que este País pueda quedarse en el más absoluto deterioro y abandono, donde posiblemente generaciones enteras se verán evocada a encontrar su supervivencia en otros sitios como ya está ocurriendo.

Para nada suele ser bueno que el potencial humano, representado sobre todo en la gente joven, que es uno de los factores de lo más imprescindibles para que un País prospere, no se le tenga

en valor y menos que sea como en este caso.

Con ello no solo se va esa clase activa, si no que buenos y grandes profesionales se ven obligados a tomar la misma decisión, dadas las condiciones de vida que allí subsiste.

En consecuencia que este país no solo se desprendería de una mano de obra sino de una buena parte importante de sus profesionales cualificados en distintas materias, así como sus intelectuales, cosas que dañaría mucho la mecánica productiva al servicio del desarrollo de otros Países.

Mi experiencia me dice que los emigrantes, jóvenes e intelectuales junto con otros factores algún día serán capaces de hacer posible que este País pueda entrar en cordura, atrayendo ilusiones, pero sobre todo aportando ideas que hagan más factible la recuperación de este País.

Es cierto que últimamente se está poniendo empeño en crear una base de colaboración, para que los emigrantes tomen más protagonismo, con lo que algunos de ellos están dispuestos a regresar, con la perspectiva de llevar a cabo algún proyecto de ámbito empresarial, con lo que esperan ser apoyados con ciertas ayudas acordadas con fondos europeos.

Pero esto no es suficiente si no se eliminan las cargas sociales que van acompañadas de un componente burocrático que hace bastante imposible el llevar a cabo iniciativas de esta índole.

Teniendo en cuenta que en estos últimos tiempos está escaseando la mano de obra cualificada y que el paro en este país actualmente se encuentra entre unos de los más bajos de Europa, pero esta retórica es engañosa si no se cuenta con la realidad de los emigrantes y no conduce a nada si los salarios

no son equiparables al valor del coste de la vida.

Otros de los factores importantes para aliviar su economía est n en crear infraestructuras para fomentar los grandes recursos de que este País dispone para la llegada de turismo, ya que para ello cuenta con grandes y bellos paisajes y con espacios culturales y monumentales muy propios, para hacer de aquellos que les visiten todo un acontecimiento lleno de emociones y sensaciones.

En cuanto lo comercial e industrial no podemos olvidar que Rumania es puente natural entre dos conceptos estructurales no solo en lo social sino también de su economía, basado principalmente en lo que una y otra Europa representa, por este motivo no deja de ser un punto clave para la instalación de

nuevos negocios, que sirvan como plataforma para dar cobertura a los posibles intercambios entre estos dos sistemas.

Entre otros de los grandes recursos --sin explotar en óptimas condiciones está el medio ambiente para lo cual dispone de todo un potencial de masa alborea, que hace que sus bosques se conviertan en uno de los grandes pulmones de todo el continente europeo, que se tiene que preservar para futuras generaciones.

Por todo esto se entiende que una condición ecuánime para que este País prospere, lo que tiene que hacer es un esfuerzo para contar con todos los factores sociales y humanos posibles, este último es el más imprescindible, sin él se perdería toda referencia para la conservación de su identidad como tal.

En cuanto mi interés prioritario por éste País siempre ha sido con referencia hacia su Cultura, elemento éste que ha conseguido seducirme, por los valores que representa todos sus componentes históricos que han hecho posible que este País cuente con grandes referentes con los que han formado desde siempre parte de la historia cultural de Europa.

Es cierto que la cultura para los pueblos es uno de los factores importantes para su desarrollo, a través de ella se llega a tener el reconocimiento y admiración que todo país necesita.

En este caso Rumania ha sido a lo largo de sus historia un País bien considerado dentro de Europa, pero me temo que en estas últimas décadas no está a la altura que le corresponde, esto es debido mayormente a que no se le está prestando debidamente, por aquellos que les corresponde la atención y el apoyo suficiente, para que este País siga contando con la admiración y respeto que se merece y que en cierta época de su historia, no muy lejana, tenía la fuerza y consistencia para hacerse valer.

Ahora y con la perspectiva plena de integración en la Unión de Europa, Rumania tiene que hacerse valer, con todos los elementos sociales, haciendo una exposición amplia de aquello que le consagre en su espíritu y actitudes europeístas.

Pero sobre todo debe aprovechar dicha ocasión para que todos aquellos componentes de la sociedad Rumana, sea tenidas en cuenta, que le pueda ayudar hacer un cambio radical de su propia fisonomía estructural tanto en su facetas Sociales, Cultura y Económica.

Kultur, Technick, Rückfall – trecutul este mereu prezent

Nicolae Coandă

„Trebuie să privim regimurile totalitare doar ca pe niște nebunii trecătoare? Sau sunt ele ceea ce vom numi adevărul politic al acestor vremi, cel care se impune deja în Europa și care mâine o va domina? ... Este în joc întreaga noastră cultură.”

Aceste gânduri pesimist-lucide îi erau stărnite lui Denis de Rougemont în Germania anului 1936* de ceea ce vedea și încerca să înțeleagă într-un hinterland posedat regulamentar de Hitler. Spre deosebire de Cioran, care se topește în aura liderului german („Nici un om politic contemporan nu-mi inspiră atâta simpatie și admirație ca Hitler”), elvețianul vede cu uimire (în 1932 când ajungea în Germania pentru prima oară nu simțea încă febra care cuprindea lent un întreg popor) o societate dornică de recucerirea stimei de sine, a prestigiului și a plasei de siguranță pe care și-o doresc națiunile doborâte cândva. Cum România nu se putea ridica pentru că nu avea de unde să cadă, Cioran, contrariat de propriul furor, simțea teutonic și blestema românește. Denis de Rougemont, admiratorul necondiționat al burghezului Goethe, vede cum clasa muncitoare îl admiră pe Hitler și cum neamțul obișnuit privește cu suspiciune tot ceea ce este străin, mai ales (alles?) Kultur. Totalitarismul este neîncredere în natura liberă a celuilalt, supunere ca unul a unui întreg popor (naționalism de grotă) în fața insului mesianic, autoîncredințat că este alesul. Übermensch.

Pentru filosoful elvețian, scriitor democrat la faimoasa „*Nouvelle Revue Française*”, apărător și promotor al personalismului, colectivismul și delirul politic sub care sucombă masele este rodul acțiunii violente a tiranilor asupra celor care au renunțat la valorile comunitare: creștinismul, în primul rând. „*Marea credință ar fi să legăm*

credința de valori umane perimate.... Era nevoie de această probă de foc pentru creștinii îmburgheziți”, spune mai departe de Rougemont. Nici el măcar nu bănuia ce foc se va abate peste o Europă care abandona vechile reguli în favoarea unor alianțe contra naturii (Pactul Ribbentrop-Molotov), doar pentru ca revanșa dorită să fie mascată de iluzii ale unei păci bazată pe false contractualisme. Ca și naziștii, încă neajunși la extrema lor putere și criminalitate în 1936 (an al Olimpiadei de la Berlin, când poetul naționalist O. Goga dădea mâna cu Hitler în loja personală a acestuia), comuniștii abolesc credința (să obținem o religie a oamenilor fără Dumnezeu, clamau iacobinii), o reprimă cu o furie care include și mitocănia insului lipsit de orice orizont moral, dar și estetic: afară cu Dumnezeu din fabricile pe care le vom construi, clasa muncitoare merge în paradisi (recunosc, am anticipat cu aproape 40 de ani titlul filmului neorealist al lui Elio Petri)!

Același de Rougemont vede pe 1 mai 1936 în oficiosul NSDAP, partidul nazist aflat la putere, o imagine uriașă, simbolic-dominatoare: un ciocan și o... roată dințată, spre care privesc mândrii arbeiteri germani. Secera comunistă e înlocuită la acești nemți pasionați de Technik cu roata... dințată. Această roată va face mai târziu prăpăd în Europa și în lume, iar secera va reteza și ea orice speranță popoarelor intrate sub curbura ei mortală. Și iată cum rușii și nemții se înfrățesc în sângele Crimei într-un secol care va fi privit cu infinit dezgust de generațiile viitoare. Dacă vor mai putea înțelege...

România este printre puținele țări care experimentează regimuri de dreapta și de stânga într-un scurt timp istoric devenit năucitor pentru popor. Avem un regim Antonescu aliat al Führerului mesianic, iar când comuniștii vin la putere se instalează un stalinism bestial în datele lui constitutive. O țară care trece prin aceste schimbări nu este o țară norocoasă. Am ieșit schilodiți, iar asta se vede și astăzi. Nemții, e-adevărat, nu conduc în România prin lagăre de exterminare, pumnul de oțel e înmănușat diplomatic (totuși, manu militari), în vreme ce comisarii ruși taie și spânzură, iar liderii români, bine școliți în pușcării și lagăre, se hăcuiesc între ei, când nu dizolvă populația în acidul morții prin exterminare în masă. Cum bine spunea Pavel Câmpeanu în cartea sa „*Ceaușescu, anii numărătorii*

inverse” (Polirom, 2002), deținuții comuniști din penitenciarul special de la Caransebeș sunt cei care-l înconjurau pe Ceaușescu la întâlnirea cu De Gaulle din 1968. Sanda Stolojan, interpreta președintelui francez, a fost fascinată de figurile patibulare ale CC-ului prezent la vizita memorabilă a omului de stat francez la Craiova. Și-atunci, la ce te puteai aștepta din partea unor post-iacobini dunăreni care nu-și doreau decât revanșa, care-l lichidaseră cu ranga pe unul dintre puținii intelectuali dintre ei – Lucrețiu Pătrășcanu – și care utilizau forța fizică în regim de exterminare?

România comunistă s-a născut din dorința de revanșă a unor pușcăriași care au câștigat la ruleta istoriei, au decimat elita politică, intelectuală și rurală a țării, au impus o economie bazată pe relații de tip asiatic și au sfârșit prin a-l lichida pe liderul lor istoric pentru a scăpa ei înșiși de judecata istoriei. România baronilor lui Dej și Ceaușescu a existat între două asasinate: cel al lui Ion Antonescu, condamnat de un tribunal asistat de sovietici, și cel al lui Nicolae Ceaușescu, cam în aceeași termeni operativi. Gloanțele trase înspre Antonescu l-au lovit pe Ceaușescu la o distanță de 43 de ani. Cine spune că istoria nu (mai) are răbdare?

Acum urmează o dilemă: să-l credem pe Țuțea când spune că regimurile comuniste nu sunt totalitare fiindcă „e o contradicție în termeni. Totalitari nu pot fi decât oamenii care pleacă de la întreg la parte – după formula aristotelică. Or, comuniștii, nu sunt totalitari. După ce mă orientez? După Manifestul comunist, care e evanghelia lor, evanghelia roșie. Acolo se spune că idealul lor e o societate fără stat, fără clase, concepută ca o asociere liberă de indivizi. E incendiul anarhiei finale, sfârșitul Manifestului, cum zice Kautski. Comuniștii sunt anarhiști la finalitate. Totalitari sunt fasciștii, hitleriștii și Biserica Catolică.”

Cu toate aceste distincții de finețe, descrierile lui Țuțea i-ar putea viza și pe liderii naziști: anarhia finală mondială a fost întrezărită și practică ca atare în faza finală a regimului, cu dispariția totală a statului într-un incendiu valpurgic. Chiar Liderul a fost stropit cu benzină și carbonizat. Întâi de nemți, iar apoi de ruși. Ce i-ar mai fi plăcut lui Nietzsche această Rückfall istorică...

* Jurnalul unei epoci, vol. II. Jurnal din Germania, 1935-1936 (Ed. Humanitas, 2018)

DIN MADRID IN TOATĂ LUMEA

radio 10 .es

www.radio10.es

Sustine & Unește

Comunitatea Românească

App Store

Play Store

alexa
LIVE

Urmărește-ne pe

Prof. Dr. Silvia Marcu: Frontiere fluide pentru polenizarea umanității

Interviu realizat de Laura Cătălina Dragomir

Prof. dr. Silvia Marcu - s-a stabilit în Spania, la Madrid, în 1992. Este Cercetător Titular la Consiliul Superior de Cercetări Științifice, instituție a Guvernului Spaniei. Este licențiată în Geografie – Franceză la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (1989) și are un doctorat în Geografie Umana la Universitatea Complutense Madrid (2000).

În ultimii 25 de ani a creat punți de legătură între România și Spania, promovând și protejând imaginea României în țara de reședință, prin intermediul cercetării științifice în domeniul relațiilor internaționale, geopoliticii și mobilității umane. A fost bursieră postdoctorală la NATO și a obținut un masterat în politicile Uniunii Europene (Școala Diplomatică a Ministerului Afacerilor Externe din Regatul Spaniei).

A realizat stagii științifice postdoctorale la Universitatea George Washington, la Institutul pentru Studii Europene, Rusești și Eurasiatice (Washington D.C.) și la Academia de Științe din Moscova. A obținut contractul “Ramón y Cajal” de excelență și talent în cercetare (2010-2015) conferit de Ministerul pentru

Știință și Inovare din Spania, în regim de concurență. A fost profesoară de relații internaționale la Universitatea Americană și Universitatea George Washington (SUA) și la Universitatea Antonio de Nebrija din Madrid. În prezent este profesoara în cadrul Masterului de Geopolitica de la Universitatea Carlos III din Madrid. A coordonat diverse proiecte de cercetare și, în prezent, coordonează proiectul “Nuevas formas de (in)movilidad de los jóvenes españoles y rumanos en el contexto europeo post-pandemia (PID2021-122229OB-I00)– Ministerul de Știință, Inovare, Guvernul Spaniei (2022-2026). De asemenea coordonează proiectul european “Contexto geopolítico, movimiento humano y consecuencias económicas de la guerra de Ucrania: implicaciones para España” (IUCRAN2022)

A publicat 7 cărți de autor științifice și un roman, și peste 100 de articole științifice în reviste de specialitate cu impact internațional. În toate publicațiile sale, România, societatea sa și relațiile cu Spania ocupă un loc central. Prin intermediul activității sale științifice, contribuie la formarea unei noi generații de cercetători români în domeniul științelor sociale. De asemenea, promovează și contribuie atât la întărirea relațiilor științifice dintre România și Spania, cât și la cercetarea mobilității umane în secolul XXI.

Portretizarea validă recuperează versiuni despre care nu s-a convenit nimic, fără insistența de voyeur a celui inversează forța intelectuală a întrebărilor pentru a o trece la exploatarea temelor care iradiază interes mercantil.

Despre Silvia Marcu mereu se mai poate spune ceva. E cercetător științific de renume constantă, „între altele” și scriitor; mereu vorbind despre ea realizăm că descifrăm doar condiții, înveliș.

O folosim pe Silvia Marcu pentru a

exemplifica, pentru a ordona reelaborarea unui profil de emigrant, ne caracterizăm făcându-i o caracterizare.

Oamenii însă se practică, relațiile au nevoie să fie repetate. Am văzut-o pe Silvia Marcu la Getafe, la primul Târg de Carte Românească în Spania. Timpul insuficient mi-a permis doar s-o apreciez.

Suntem la un interviu să ne cunoaștem! Nu am nevoie de așteptări, îmi place senzația de-a fi împreună cu dumneavoastră! Sunteți o persoană la care se poate ajunge.

Obişnuită a conversațiilor cu atestat. Ați simțit vreodată că nu sunteți ascultată deși atenția și semnificația vă erau oferite de către interlocutori?

Silvia Marcu: Stimată Laura, vă mulțumesc frumos pentru inițiativă, pentru interviu și pentru această caracterizare sensibilă în care mă regăsesc, ca într-o oglindă de suflet. Cum să nu??? Este atât de ușor de „ajuns la mine”, eu sunt o persoană deschisă, care iubește oamenii, care are nevoie de oameni. Și dvs. ați făcut-o

într-un stil atât de delicat! Vă mulțumesc frumos!

În ceea ce privește răspunsul la întrebarea dvs. da, de multe ori am simțit că nu sunt ascultată, mai ales la interviurile în direct, pentru anumite emisiuni, sau televiziuni... Pentru că trăim în secolul vitezei, unde așa cum spuneți dvs. în textul de mai sus, de multe ori „**ne simțim utilizați**” de către mijloacele de comunicare. Evident, nu este cazul dumneavoastră.

Cea mai recentă experiență în acest sens am avut-o la un interviu pentru programul „**Divort de România**”, al cărui titlu nu-l înțeleg, care se emite în fiecare miercuri sau joi la emisiunea de știri Observator, Antena 1 din țară. După un interviu de mai bine de o oră, doamna care m-a intervievat și m-a fotografiat în diferite ipostaze în birou, utilizează acum, în transmisiile dumneaei, imaginea mea doar pentru publicitatea emisiunii, dar nu oferă nimic din conținutul interviului. Acest lucru mă întristează și... mă pune pe gânduri. E bine sau nu să acceptăm astfel de experiențe???

Cred că fiecare dintre noi are experiențe similare, nu sunt singura. La cursurile pe care le ofer studenților simt, însă, că sunt ascultată. Și aici, la CSIC unde îmi desfășor activitatea ca cercetător, da, simt și aici că sunt ascultată. Și pe 26 noiembrie, la „Gala Excelenței” organizată de „Occidentul Românesc” unde am primit „trofeul excelenței” pentru activitatea mea, pe timpul discursului oferit, am simțit că am ajuns la oameni, la public. Că am fost ascultată. Acest fapt mă bucură și uit momentele triste...

Spuneți-mi despre dumneavoastră în așa fel încât să nu am nevoie să mai caut în altă parte!

Silvia Marcu: Foarte frumoasă și originală întrebare... Sunt o persoană deschisă, generoasă, capabilă, onestă. Certată cu nedreptatea și cu cei care, la rândul lor, sunt certați cu etica. Nu îmi plac oamenii invidioși și geloși din toate punctele de vedere: în profesie, în iubire, în toate activitățile și trăirile umane. Gelozia și invidia sunt boli adevărate... Incurabile, din păcate. Le observăm pe rețelele sociale. Îmi dau seama de multe lucruri. Sunt diplomată, sau directă, după

caz. Pregătită în așa fel încât să fac față oricărei „furtuni” personale și profesionale. Rezilientă. Locuiesc în Spania, la Madrid, din 1992, unde am venit ca imigrantă, am solicitat azil și refugiu. Am început de la zero. Pe urmă, puțin câte puțin, mi-am inițiat zborul. Am călătorit cam prin toată lumea, în cadrul proiectelor științifice. Și acum, după 30 de ani, sunt realizată profesional, cercetător titular la CSIC. Am scris mult, opt cărți de autor și mai bine de 100 articole științifice pe tema geopoliticii și a mobilității umane. Și multe capitole de cărți.

Și, mai ales, îmi plac oamenii; de aceea, cercetarea mea este „calitativă”, la nivel metodologic, și conceptuală, la nivel teoretic. O cercetare creativă. La rândul meu realizez interviuri cu oamenii, cu persoane tinere acum - români și spanioli - în cadrul unui proiect obținut de la Ministerul de Cercetare și Inovare din Spania (2022) în regim extrem de competitiv. Sunt cetățean spaniol, dar patria („**pater**”) mea este România, pe care o port în suflet în fiecare moment.

Posedăm și putem utiliza informații. Mișcăm forme de aprobare a lumii în care trăim, o și înțelegem însă?

Silvia Marcu: Este foarte adevărat ceea ce spuneți. Eu, fiind cercetătoare, nu utilizez însă informația în orice mod. Am foarte mare grijă cu ceea ce numim informație. Am nevoie să citesc și să ascult mai multe surse de informație, să le „**rumeg**”, să le gândesc. Să „**conceptualizez**” informația. Dacă nu, această informație la care se presupune că avem acces, pe mine nu mă ajută. Și nu, eu nu aprob lumea în care trăim, nu mereu. Trăiesc, într-un fel, „**incomodă**” cu viața pe care o avem acum. Mai ales, în ultimii 2-3 ani, de când toate viețile noastre s-au întors pe dos. De exemplu, când se închide edificiul CSIC cu săptămânile, profitând de șiragul de „**punți**” din Spania, sufăr. Pentru că, unde se cercetează mai bine informația adunată pe teren, decât într-un birou unde liniștea și concentrarea sunt asigurate???

Dar dacă ne gândim la scară globală, cred

că lumea nu înțelege complet realitatea în care trăim. O viață alcătuită din „**momento**”, fără un curs normal, o viață cu știri negative... O realitate sumbră, de multe ori manipulată, politizată, rece. Dar știți? Cum firul puterii este decis, sau se decide în funcție de jocurile geopolitice mondiale în fiecare moment, de interesele puterilor, oamenilor le este mai ușor să-și caute refugii, să le numim... frumoase, agreabile, pentru a supraviețui. Și, dintr-o dată, vedem o rețea socială, de exemplu Facebook, împodobită cu flori, cafele, dorințe de la mulți ani, „**să aveți o zi frumoasă**”... O fotografie reușită, peisaje cu munții Carpați... Pentru că lumea s-a obișnuit cu această situație, este rezistentă, în felul ei. Și, în același timp, fuge în căutarea frumosului, a lumii pașnice, dincolo de realitatea crudă în care trăim...

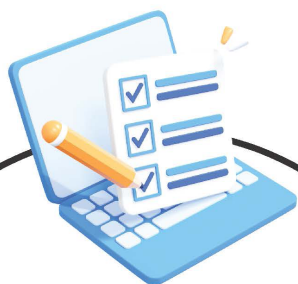
Vin dintr-o generație căreia încă i se întâmplă să-și amintească de frontiere ca „dispozitive de control și apărare”. Pandemia ne-a instruit despre biopolitică. Înainte se numea protecție ideologică, azi vorbim de operațiuni de protecție sanitară. Avem nevoie să ni se faciliteze atâta protecție sau o amortizăm prin pierderea de libertăți individuale?

Silvia Marcu: Da, aveți dreptate rolul frontierei mereu a fost cel de „dispozitiv de control și apărare”. Eu, în cercetare, vorbesc și scriu despre frontiera deschisă care să faciliteze mobilitatea umană. Și pledez pentru ea! De când s-a deschis frontiera „Schengen” pentru România, în 2002, și culminând cu aderarea țării noastre la Uniunea Europeană (UE), mai bine de un milion de români trăiesc în Spania, de exemplu... Și alt milion în Italia, și alte milioane răspândite prin lume. O diasporă incredibilă!!! La rândul ei, România a devenit o țară receptoare de imigranți. Lumea are nevoie de mișcare, de o frontieră fluidă, care să-i permită să-și îndeplinească scopul în viață.

Ceea ce s-a întâmplat în ultimii aproape trei ani, după cum bine scrieți dvs. ne-a „resetat” creierul oarecum, ne-a creat un fel de teamă interioară, în numele „protecției sanitare” de care avem nevoie... S-ar părea că trăim într-un secol al pandemiilor de orice tip: sanitar, economic, belic, al manipulării geopolitice. Cred însă că nu avem nevoie să ni se faciliteze protecția și nici să ne pierdem libertatea individuală. De fapt, cred că lumea continuă să se miște, mai timid poate ca în anii din urmă, dar continuă. Acum, după noua invenție a lucrului de acasă, cunosc persoane care au lucrat în diferite țări din Occident, și care s-au întors în țară și continuă să lucreze în aceeași companie, sau chiar în companii din Statele Unite ale Americii, din salonul casei lor, de la Galați, de la Iași, sau de la București. Voiau să fie alături de familia. Într-un fel, această „protecție sanitară” a schimbat realitatea umană. Dar cred și consider că lumea, deși a pierdut parte din libertatea individuală, o va recupera. Deși cu teamă inerentă la început. Trebuie să încercăm.

Continuarea interviului în numărul următor

Pentru a te înscrie în
Registrul electoral ai
2 opțiuni:

- Să soliciți **personal** înscrierea la sediul primăriei tale
- **Electronic** - dacă ai aplicația mobilă **Cl@ve**, te poți înscrie prin Biroul electronic al Institutului Național de Statistică din Spania (INE) - link

Votează în localitatea din Spania în care trăiești **dacă** respecti cumulativ următoarele condiții:

- ești rezident în Spania și deții **certificatul de rezidență permanentă în Spania**
- ești înregistrat în **localitatea de reședință obișnuită** (*empadronamiento*)
- ești înscris în **Registrul electoral spaniol și ți-ai manifestat oficial intenția de a vota**
- vei avea **cel puțin 18 ani** în ziua votării
- nu ai fost privat de dreptul de vot

INFORMAȚII
SUPLIMENTARE

<https://madrid.mae.ro/>
<https://sede.ine.gob.es/>

Pentru a putea
vota trebuie să
te prezinți cu:

- **pașaportul** românesc (în stare de *valabilitate*)
- **certificatul spaniol de rezidență permanentă** pentru cetățenii europeni (**NIE**)

Ambasada României
în Regatul Spaniei

28 MAI 2023
ALEGERI
MUNICIPALE
ÎN SPANIA

TRĂIEȘTI AICI,
VOTEAZĂ AICI!
FĂ-ȚI AUZITĂ VOCEA!

GRĂBEȘTE-TE!

Termenul limită
pentru înscrierea în
registrul electoral:
30 ianuarie 2023!

„Cei cu inima română!” MADRID - ALCALÁ DE HENARES – TORREJÓN DE ARDOZ

Autor: Valeru CIUREA

România. 1 decembrie. Ziua Națională.

Drapele pe stâlpii de iluminat stradal, pe instituții publice, pe firme private (pe ici, pe colo). Dacă bate vântul, arătăm că ni se fâlfâie. Strada principală blocată și bine păzită. Noi mergem buluc să vedem parada (și a politicienilor, dar și a armatei/jandarmeriei/poliției ș.a.m.d.). Ascultăm cuvântări, slujba religioasă, ne zgâim la depunătorii de coroane/gerbe/flori. Stăm și calculăm în gând cam câți bani au fost dați pe ele și ne întrebăm (retoric!) dintr-al cui buzunar. Fâlfâim un mini-drapel primit „*gratis*”, poate prindem și un ecuson cu tricolor (tot „*gratis*!”)... După doi ani de pandemie așteptăm cu interes și fasolea cu ciolan (știu că nu rimează, dar asta e!). Și astea sunt tot „*gratis*”. Ca și paharul cu vin fierț cu scortșoară. Gratis, gratis, gratis... Ar suna mai popular „*moca*” dar nu ar fi de bonton (așa, nedespărțit, pe românește!). Apoi mergem acasă. Unii să pretacă, alții să înjure.

Despre niște oameni minunați și dăruirea lor profundă.

Nu știu câți dintre românii din țară se mai gândesc la semnificația acestei zile și la cei care au făcut posibilă această zi de sărbătoare a neamului românesc. Afară însă, adică peste multe granițe, românii plecați de voie, de nevoie de acasă simt până în străfundurile ființei lor dorul. De părinți, de copii, de nepoți, de casă, de țară. Și se adună într-o zi cum este aceasta să se îmbrățișeze. Și să cânte. Și să plângă. Și să se simtă români. Să uite umilințele, și durerile, și încercările la care sunt supuși zilnic. Și vine câte un om și face în așa fel încât românii să se simtă români măcar de ziua lor națională. Și să aibă sentimentul, măcar pentru acea zi, că reprezintă ceva. Sunt mulți astfel de oameni dincolo, prin toată Europa, prin țările pe care cei plecați de acasă le servesc în speranța că o să le fie și lor, cândva, bine.

Unul dintre acești oameni este Giani Mircea Florescu, cel care, plecat din Romanati, a înființat în Spania o asociație care poartă numele celei mai

bogate zone etnofolclorice a sudului României: Asociación Socio-Cultural Romanati.

Tot el a înființat, anul acesta, 2022, al doilea Centrul Cultural La Tierra Tracia în Torrejón de Ardoz.

Aceste două entități socio-culturale vin în întâmpinarea doleanțelor și necesităților rezidenților de origine română proveniți din regiunea istorică a Olteniei dar și a celorlalți români care trăiesc, muncesc în Spania sau sunt stabiliți aici definitiv, români care trăiesc imperios nevoia de a simți, de a vorbi și de a li se vorbi românește, pentru a nu își pierde identitatea culturală și spirituală cu care au venit aici. Cineva spunea că românii au găsit în Spania o casă. Iar eu am completat, spunând că românii mobilează și decorează acea casă pe care au găsit-o. Chiar dacă nu este a lor, și nici nu va fi vreodată. Pentru că, dând la o parte extrem de puținele cazuri, românii sunt în continuare priviți ca niște paria. Mi-a fost dat să aud, în cadrul unuia dintre evenimentele ocazionate de Ziua Națională a României de anul acesta sărbătorită la Madrid, Alcalá de Henares și Torrejón câteva cutremurătoare povești de viață trăite de români care au plecat departe de țara lor pentru a avea o viață mai bună. Unele dintre ele s-au transformat în povești de succes, altele, majoritatea, nu.

Madrid, Spania.

Sub genericul „*Cei cu inima română!*”, la Universidad Complutense de Madrid, Facultad de Filología, Edificio A, Salón de grados, vineri, 2 decembrie 2022 la a avut loc un amplu eveniment cultural dedicat Zilei Naționale a României în cadrul căruia au expus conferințe și au vorbit despre însemnătatea acestei zile Conf. univ. **dr. Gabriel Dan Bărbuleț, Decan al Facultății de Istorie și Filologie din cadrul Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia** și **Miron Manega, scriitor și publicist, vicepreședinte al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR), director editorial al publicației „Certitudinea”**. Moderatorii acestui eveniment au fost **Felix Nicolau, Prof. univ. dr. habil, Lector Institutul Limbii Române la Universitatea Complutense din Madrid** și **Alba Diaz Villanueva, Profesora ayudante doctora Universitatea Complutense din Madrid**.

Alți invitați speciali ai evenimentului au fost **Denisa Popovici, președinte Uniunea Sindicatelor din Spitalele CFR, România – USSCFR, vicepreședinte**

Dan Barbulț

Miron Manega

Felix Nicolau

Alba Diaz Villanueva

Denisa Popovici

Antonio Calderon de Jesus

Alianța Națională Sindicală Feroviară, **Dumitru Fornea**, secretar general Confederația Sindicală Națională Meridian, membru EESC – European Economic and Social Committee, **Antonio Calderon de Jesus**, analist și critic de artă, **Justina Radu**, Președinte Federația pentru Accebilizarea României – FAR și **Gabriela Stan**, Președinte Federația Asociațiilor Românești din Andalucia – FARA, Spania.

Cristina Georgeta Cherciu, realizator Radio Libertad FM 107 a prezentat o expoziție de fotografie etnografică, istorie și promovare a României cu lucrări semnate de **Valeru Ciurea**, director artistic la Centrul Cultural Eugen Ionescu Slatina, expoziție care dezvăluie o fațetă de cele mai multe ori necunoscută a României, acea Românie pitorească, frumoasă, primitoare și îmbietoare, pornind de la Dunăre, la mănăstirile Moldovița, Sucevița, Neamț, Putna și Voroneț din nordul Moldovei, Transfăgărășanul, Munții Cernei din arealul Băile Herculane, o stațiune milenară menționată în cronică sub denumirea „*Ad aquas Herculis sacras ad mediam*”, una dintre cele mai importante și vizitate stațiuni balneare cu regim permanent din România și Europa de Est, Lacul Colibița din Bistrița Năsăud și multe alte fotografii sugestive care invită la drumeție și cunoaștere.

Gabriela Stan

A mai fost prezentată și expoziția istorică „*Cu focul vostru-n vine!*” cu ilustrații din cărțile semnate de **Vasile Lupașc Sfințes** realizate de către artiștii **Andrei Pervukhin** și **Cristian Stanciu** și fotografiile ale artistului **Claudiu Bucur**.

Evenimentul s-a încheiat cu muzică tradițională românească interpretată de **Emilia Lefca**, **Macedon Botarla** și **Mircea G. Florescu**.

Alcalá de Henares, Spania.

Sub același generic, „*Cei cu inima română!*”, a urmat un alt eveniment cultural, de data aceasta desfășurat la **Auditorio Paco de Lucía, în Alcalá de Henares**, un spectacol prezentat de **Liliana Sandu** și **Aurelia Rumînu** la care au participat numeroși artiști din Spania și România, personalități culturale și sociale: **Josefina Maria Musat**, **Florin Mușat**, **Ioan Marcu**, **Sica Barbu**, **Viorel Vivi**, **Macedon Botarla**, **Aurel Cojocariu**, **Maria Vlad**, **Angela Helchiciuc**, **Emilia Lefca**, **Grupul de dans Armonia Valdemoro**, **Mădălin Barbu**, **Ioana Săndulescu**, **Cornel Buruiană**, **Florina Morar Muresan**, **Claudiu Bucur**, **Sorina Viuu**, **Tanța Constanța Dumitrache**, **Marius Gârniță**, **Marin Dumitrescu**, **Nicoleta Talpă**, **Corul Bisericii Adventiste din Torejon de Ardoz**.

În cadrul evenimentului a fost prezentată și expoziția de rollupuri, zece la număr, realizate de **Valeru Ciurea**, purtând titlul generic „*România, Oltul*

și Romanașul în imagini”. Expoziția de rollupuri (prezentată și la Universitatea Complutense din Madrid) oglindește o parte dintre atracțiile cultural-istorice ale județului Olt și a zonei etnofolclorice a Romanașului, cea mai bogată vatră de istorie și cultură tradițională din sudul Olteniei, a ținutului Oltului de Jos.

Tradiții și obiceiuri locale, meșteșuguri arhaice, bijuterii arhitecturale, costum și elemente de costum tradițional lucrate ca în urmă cu sute de ani, reconstituiri arheologice de valoare istorică deosebită, obiecte lucrate în lut și decorate cu motive și simboluri ancestrale, arta sculpturii tradiționale a lemnului, ouăle încondeiate de pe Valea Oltețului, biserici și mănăstiri cu valoare nu numai religioasă dar și arhitecturală deosebită, edificii culturale remarcabile și nu în ultimul rând bucătăria tradițională din această zonă a României, toate acestea se transformă într-o veritabilă invitație adresată dumneavoastră și oricărei persoane care dorește să afle mai mult, să trăiască experiențe unice, aici, în România păstrătoare a unor astfel de elemente de cultură tradițională.

Mitrel Liceanu și cojoacele de Vădastra.

Dumitru (Mitrel) Liceanu a învățat meșteșugul realizării cojoacelor tradiționale din zona Vădastra de la tatăl său, Nicolae Liceanu. Pentru meritele sale deosebite în păstrarea, conservarea, promovarea și transmiterea meșteșugului cojocăritului, în anul 2015 a primit titlul de Tezaur Uman Viu din partea Comisiei Naționale pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial de pe lângă Ministerul Culturii și Identității Naționale. Tot în același an a fost recompensat și de Președinția României cu Ordinul și Medalia Meritul Cultural, clasa a III-a, categoria E (Patrimoniu Cultural Național).

Olguța Filip și iile de Cezieni.

Meșterul popular **Olguța Alexandrina Filip** de la Cezieni a străbătut Europa uimind-o cu iile cusute de ea sau cu costumele aflate în una dintre cele mai importante colecții private de costume populare și cămăși (ii) specifice Cezienilor și zonei etnografice Romanași, cu peste 300 de piese de port popular și obiecte de uz casnic și gospodăresc din secolele trecute, în care la loc de cinste se află lăzi de zestre și războiul de țesut la care lucrează și acum. Festivalul Național al Portului Popular „*Sărbătoarea iilor*” de la Cezieni se desfășoară și crește an de an și datorită implicării ei.

Olguța Alexandrina Filip a fost declarată Tezaur Uman Viu în anul 2020 de către Comisia Națională pentru Salvagardarea Patrimoniului Cultural Imaterial.

Valeru Ciurea

Ionel Cococi și ceramica de Vădastra.

Cultura Vădastra este cultura reprezentativă pentru zona de est și sud-est a Olteniei în epoca neoliticului mijlociu și, în același timp, este una dintre cele mai interesante culturi neo-eneolitice din Balcani.

În comuna Vădastra un singur olar duce mai departe tradiția ceramicii neolitice: Ionel Cococi. El creează din lut vase unice, croite în forma și spiritul culturii de Vădastra, similare cu cele ce se plămădeau aici în urmă cu peste șapte mii de ani, ca semn de veche rădăcină și rânduire spre bunăstare și lumină.

Ceramica de Oboga și Româna.

De-a lungul vremii, localitățile Oboga și Româna din județul Olt au reprezentat unele dintre principalele centre de ceramică din România, recunoscute în toată lumea. Oboga și Româna sunt renumite pentru oalele și ulcioarele făcute manual de meșterii populari, epoca de maximă dezvoltare fiind la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX.

Vasele lucrate de meșterii olari sunt decorate cu modele reprezentative: cocoșul, peștele, spirala, păunul, șarpele casei, strugurele, ghinda. Un motiv cu puternice semnificații simbolice este Pomul vieții.

Ouăle încondeiate de pe Valea Oltețului.

Meșteșugul încondeierii ouălor pe Valea Oltețului, la Oboga și Călui, se pierde în timp. Tudor Diaconeasa, membru al Academiei Artelor Tradiționale din România și Nicolae Vladu, sunt cei doi încondeietori de ouă care au lăsat meșteșugul în mâinile a zeci de copii, cu ajutorul și sprijinul învățătorului Petre Ciobanu de la Călui și al Daniei Vlad de la Oboga.

Modelele și motivele încondeiate pe ouă la Călui și Oboga sunt unice, nu se regăsesc în alte părți. Încondeierea se face cu ceară de albine, fierbinte, iar culorile folosite la vopsit sunt alb, galben, roșu și negru. Motivele folosite se regăsesc și pe ceramica de Oboga și Româna.

Satul neolitic de la Drăgănești Olt.

În incinta Muzeului Câmpiei Boianului din Drăgănești-Olt a fost reconstruit un sat neolitic, unic în Europa, cu locuințe în mărime naturală, după modelul așezărilor neolitice specifice culturii Gumelnița, din cea de-a doua jumătate a mileniului V înainte de erea noastră, ale căror urme au fost descoperite aici.

După intrarea în satul neolitic, care se face pe un pod din lemn, descoperim șase locuințe în mărime naturală, construite din lemn, trestie și

pământ, fiecare reprezentând câte o îndeletnicire (vânătoare, pescuit, agricultură, olărit etc.). Acestea sunt amenajate pe un teren împrejmuțat cu un șanț de apărare și un gard de nuiele împletite. Satul are și un mormânt specific culturii Gumelnița.

Ideea construirii acestui sat neolitic aparține istoricului **Traian Zorzoliu**.

Teatrul Național din Caracal.

Edificiul teatrului din Caracal, construit în vecinătatea ruinelor Curții Domnești a lui Mihai Viteazul, în inima Romanatiului istoric, între anii 1896 și 1901, în stil eclectic, cu accente neobaroc și neorenescentiste, impresionează prin masivitatea și bogăția sa decorativă.

În acea perioadă, în Europa s-au construit un număr impresionant de teatre. România aceleiași perioade și-a ridicat propriile edificii teatrale: Ateneul Român, Teatrul Național din Iași, din București, din Cluj sau din Timișoara. Teatrul s-a realizat după planurile arhitectului austriac Franz Billek, întocmite la București în luna mai 1896. Din câte se știe, aceasta este singura clădire construită de arh. Billek în Regat. Antreprenor a fost italianul Spaulenzi Mariani.

Gheorghe Tănase, artist al lemnului sculptat.

Gheorghe Tănase a fost unul dintre reperele artelor tradiționale din județul Olt, declarat în anul 2018 Tezaur Uman Viu de către Comisia Națională pentru Salvagardarea Patrimoniului Imaterial de pe lângă Ministerul Culturii și Patrimoniului Național.

A învățat dragostea pentru lemn și o parte dintre secretele meșteșugului în familie, respectând în mare măsură formele, decorul și modul tradițional de realizare a lor. Obiectele confecționate sunt ornamentate prin folosirea tehnicilor de cioplire, incizie, crestare sau sculptare în lemn, cu motive decorative tradiționale.

Nicolae M. Nica și Muzeul de la Chilia.

Muzeul sătesc de la Chilia-Făgețelu, înființat de Nicolae M. Nica cuprinde mii de obiecte colecționate din zona Podișului Cotmenei de neobositul creator popular: costume populare, obiecte din gospodăria tradițională țărănească, lăzi de zestre, unelte agricole, covoare, scoarțe. Alături de acestea stau sculpturile excepționale realizate în lemn și os de către artist.

O vizită la muzeul lui Nicolae M. Nica se transformă nu numai într-o incursiune în istoria satului din zona de nord a județului Olt ci și în viața și sufletul țaranului român.

Bucătărie tradițională oltenească.

Bucătăria oltenească, având influențe grecești,

orientale, franțuzești și italienești se caracterizează prin gusturi deosebite, prin diversitate și ingeniozitate. Aromele legumelor proaspăt culese din grădina proprie, peștele pregătit în cele mai variate moduri, carnea de pasăre, vită, porc și miel crescute în gospodărie, lactatele și brânzeturile, ouăle, precum și prepararea zecilor de rețete tradiționale în oale de pământ, la cuptor sau „la țest”, mâncărurile aseasonate cu celebrul vin „zaibăr” specific zonei, fac din bucătăria oltenească încă unul dintre motivele pentru care această regiune ar trebui vizitată.

Seara s-a încheiat cu un recital extraordinar susținut de cantautorul **Tic Petroșel**.

Parteneri proiect și media: Direcția Județeană pentru Cultură OLT, Primăria Municipiului Caracal, Lectoratul ILR – Universitatea Complutense Madrid, NapocaNews, Național TV, TV Suflet Românesc, Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România-UZPR, Revista UZP și revista Cronica Timpului, UZP TV, Publicația Certitudinea, Asociația „Imagina României”, Air TV Europe, Info Art, FRP TV, Direcția 9, Artpress.ro, TradițiiOlteneste.ro; S.C. Alutus Media & Film SRL, AMradiotv.ro, Revista „Scorpion”; Federația pentru Accesibilizarea României FAR, Observatorul.ro, Observatorul Tv; Revista MUZEUL PRESEI ROMÂNESTI; Federația Asociațiilor Românești din Andalucia - FARA, Spania; Asociația Culturală Center Inter Art. Centrul Internațional de Artă România; Muzeul Virtual Eminescu, București, România; Asociația pentru cultura românilor / vlahilor din Serbia „Ariadnae Filum”; Asociația Iordaniano-Română pentru Cultură – AIRC; Radio 10 și Radio Dance Madrid; Radio Prietenia, Sibiu Original GUST Tradițional, Alcalá de Henares; Gate2fly, Direcția Județeană pentru Cultură OLT, Primăria Municipiului Caracal, Lectoratul ILR – Universitatea Complutense Madrid, NapocaNews, Confederația Sindicală Națională MERIDIAN, Sindicatul Național FORȚA LEGII.

„Citește românește, gândește românește, trăiește și simte românește”, un proiect inițiat de Asociația Socio-Cultural Romanati.

Miron MANEGA

Paradigma muzicală a lui ORFEU

„Banchetul lui Irod”, tablou realizat de pictorul polonez Bartholomeus Strobel

Miron Manega (născut pe 27.06.1956, la Craiova) este scriitor și publicist, specializat în analiza pieței de artă din România. Face parte, în calitate de consultant, din AEEAR (Asociația Experților și Evaluatorilor de Artă din România) și este președinte al departamentului Presa de artă al ACOAR (Asociația Comercianților de Opere de Artă din România). Vicepreședinte Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România UZPR. Director editorial Publicația Certitudinea. În privința publicisticii, Miron Manega a scris și publicat peste 5.000 de articole, în ziarele la care a lucrat, în cele pe care le-a realizat și în multe alte publicații care i-au solicitat colaborarea.

###

Pentru a vorbi de afinitățile profunde dintre cultura spaniolă și cultura română, ar trebui să începem cu limba. Spaniola, ca și limba română, face parte din grupul limbilor așa-zis romanice, a căror asemănare este evidentă (spaniola, portugheza, româna, franceza, italiana și derivatele/dialectele lor).

O altă legătură este ascendența geto-dacică a regilor Spaniei, de care vorbea, în scrierile sale, profesorul, publicistul, poetul, istoricul, criticul literar, eseistul și criticul de artă **Alexandru Busuioceanu**, fondatorul catedrei de limbă și literatură română de la această universitate, catedră care astăzi îi poartă numele.

Tot el este acela care a obținut, în lunga perioadă în care a locuit, a scris și a predat în Spania (1942-1961) introducerea limbii române ca materie obligatorie la șapte facultăți spaniole, înlesnind publicarea unor traduceri din marii noștri scriitori, publică articole și ține conferințe despre arta

și literatura română.

O altă legătură, evidentă și verificabilă, între cele două culturi este prezența unui simbol românesc puternic, chiar aici, în capitala Spaniei. E vorba de un tablou de mari dimensiuni, în care este reprezentată cea mai importantă personalitate din istoria României: MIHAI VITEAZUL, primul realizator al Unirii provinciilor românești (1600). Tabloul (ulei pe pânză) se află la muzeul Prado din Madrid, are 2,80 x 9,52 metri, este intitulat „**Banchetul lui Irod**” și a fost realizat de pictorul polonez Bartholomeus Strobel (1591-1650). Este un tablou alegoric cu multe crypto-portrete, în care personajul central (Irod) este reprezentat de Mihai Viteazul.

Celelalte personaje sunt toți liderii de atunci ai Europei, regi, împărați, conducători militari, personalități de vârf ale Războiului de 30 de ani (Henric al IV-lea al Franței, Charles I al Angliei, Împărăteasa Maria Anna a Spaniei, Maria de Medici, Regina Franței, George Villiers, Generalul Wallenstein, amiralul olandez Tromp, contele Vilém Kinský, John George I, electorul Saxon), deci personalități contemporane cu Mihai Viteazul. Tabloul lui Strobel a fost pictat pe la 1630, la 29 de ani de la moartea lui Mihai Viteazul, ceea ce denotă importanța istorică și persistența în timp a imaginii domnitorului român în conștiința istorică a Europei.

Mihai Viteazul în pictura intitulată „Banchetul lui Irod”

Există însă și afinități complementare, de data asta pe latura muzicală a culturii. E vorba, mai exact, de existența unor instrumente muzicale asemănătoare ca formă, dar

fundamental diferite ca tipologie funcțională. Unul dintre acestea este LĂUTA (al-oud), instrument melodic cu coarde ciupite care, adus de mauri în Spania, a migrat în toată Europa. Aici s-a „întâlnit”, pe teritoriul României, cu un instrument asemănător, căruia i se zice COBZĂ, dar pe care românii, în secolul I î.Hr., îl numeau LIRA TRACĂ (Tracae Cythara). Diferența fundamentală dintre LĂUTĂ și COBZĂ este însă faptul că aceasta din urmă este un instrument ritmic (și armonic) cu coarde pleznite. De aceea, dacă vorbim de o evoluție a unui instrument din celălalt, aceasta se poate face numai de la cobză la lăută, căci evoluția se face întotdeauna de la ritmic la melodic, nu invers

Miza acestei prezentări este una tulburătoare: dacă luăm ca reper adevărul, unanim acceptat, că Orfeu era trac și că instrumentul la care cânta era lira, putem avansa ipoteza, istoricește sustenabilă, că lira la care cânta Orfeu, tracul, era chiar **LIRA TRACĂ**.

E adevărat că grecii, care l-au preluat pe Orfeu în panteonul culturii și civilizației lor, i-au atribuit „**recuzita**” culturii grecești. Așa că nu e de mirare faptul că, în reprezentările pictografice și sculpturale grecești, Orfeu are în brațe o liră grecească.

Rămâne totuși de văzut dacă nu cumva instrumentul la care cânta tracul Orfeu era chiar LIRA TRACĂ, ceea ce pare un lucru cât se poate de logic. Iar cultura tracă, mai veche decât cea grecească, era, așa cum se știe, aniconică.

Un argument în favoarea ipotezei că lira la care cânta Orfeu era LIRA TRACĂ (și nu lira grecească, așa cum o vedem în reprezentările cu Orfeu din basoreliefurile antice) este și un „**detaliu**” descoperit de subsemnatul în urmă cu câțiva ani, într-un catalog din 1833 din arhiva Muzeului Academiei Regale din Mantova (Museo della Reale Academia di Mantova).

În acest catalog, alături de imaginea, în basoreliev, reprezentându-l pe „**Orfeu în Infern**”, este prezentată și povestea personajului. Scrie, în acel catalog, la pagina 12: „**Non è alcuno, che ignori la pietosa istoria d'Orfeo, il quale coll' incanto della SUA LIRA TRACA uomini e fiere a seguir-lo...**” (în traducere liberă: „**Toată lumea cunoaște**

impresionanta poveste a lui Orfeu, cel care, cu cântecul LIREI SALE TRACE, oameni și fiare făcea să-l urmeze etc., etc.”).

COBZA a supraviețuit numai în România, în următoarele regiuni: Oltenia, Muntenia, Dobrogea și Moldova (de pe ambele maluri ale Prutului). Există însă, în Europa, pe o arie impresionantă (din țările nordice până-n Grecia și Turcia și din Italia până-n Ucraina și Rusia) o multitudine de instrumente susceptibile de a fi derivate direct din COBZĂ. Acestea sunt: Trakiotiki Lyra, Lyra Trakis și Cretan Lyraki în Grecia, Lirica Dalmacija (în Dalmația, Croația), Gădulca (în Bulgaria), Kemenche clasic (în Turcia), Rebek-ul (instrument muzical aparținând vikingilor și conservat în tradiția popoarelor scandinave), Gudok-ul sau Hudok-ul în Ucraina și Rusia și Lira Calabrese în Italia. Toate aceste instrumente seamănă până la identificare cu Cobza, numai că au trei coarde și arcuș. Un caz aparte îl reprezintă, așa cum am spus, Lăuta (Al-Oud), care a reușit să se disemineze pe teritoriul întregii Europe și chiar în lumea întreagă

CÂTEVA OBSERVAȚII:

Antichitatea greacă și latină nu au cunoscut arcușul. Acesta a ajuns în Europa (mai exact în Imperiul Bizantin) în secolul al IX-lea d.Ch., adus tot de arabi, probabil din India, unde existau instrumente cu arcuș cu 1.000 de ani înainte de Hristos. Instrumentul cu arcuș adus de arabi se numea Rebab sau Rabab. În privința apariției instrumentelor cu arcuș amintite, istoricii greci se poticnesc tocmai în acest secol IX, confundând perioada apariției instrumentelor; cu perioada apariției arcușului.

Cei care au intuit faptul că, de fapt, în secolul IX nu instrumentele respective au apărut, ci

arcușul a fost adaptat atunci unor instrumente preexistente, au fost istoricii danezi, referindu-se la Rebek (instrument muzical al vikingilor, preluat de aceștia, în secolul IX, de la bizantini).

Un alt argument ar fi acela că, dacă aceste instrumente ar fi apărut brusc, toate, în secolul IX, cel puțin două dintre ele (Trakiotiki Lyra și Lyra Trakis) nu puteau căpăta aceste denumiri, întrucât aparțineau unei civilizații (civilizația tracă) care, în secolul IX d.Hr., era demult apusă. Mult mai plauzibilă e explicația că toate aceste instrumente (Trakiotiki Lyra, Lyra Trakis, Cretan Lyraki și derivatele lor (Lirica Dalmacija, Gădulca, Rebek-ul, Gudok-ul și Lira Calabrese) erau instrumente cu coarde ciupite sau lovite, cărora localnicii le-au adăugat arcușul adus de arabi. Au păstrat însă vechea denumire și forma de pară tăiată în două, specifică LIREI TRACE (Cobza) și LĂUTEI (Al-Oud).

Concluziile acestei expuneri ar putea fi următoarele:

1. Cobza, care se numea în antichitatea romană **LIRA TRACĂ**, a fost instrumentul specific al imensului teritoriu ocupat de populația tracă, din care făceau parte și geto-dacii.

2. Instrumentul la care cânta Orfeu era LIRA TRACĂ (Cobza). Confirmarea acestei ipoteze de către specialiști, ar putea avea valoarea unei restituiri colosale, atât pentru patrimoniul național românesc, cât, mai ales, pentru patrimoniul mondial al culturii.

3. LIRA TRACĂ este instrumentul din care au derivat direct și nemijlocit următoarele instrumente: Lăuta, Trakiotiki Lyra, Lyra Trakis, Cretan Lyraki, Lirica Dalmacija, Gădulca, Kemenche clasic, Rebek-ul,

Gudok-ul și Lira Calabrese. Ele ar putea fi reunite, simbolic, în sintagma „Paradigma cobzei” sau „Taraful lui Orfeu”.

4. În cadrul unei simbioze culturale exemplare, LIRA TRACĂ a primit de la Rabab-ul arab arcușul (ceea ce a dus la apariția altor 9 instrumente), dăruind, în schimb, Rabab-ului, forma și, implicit, cutia sa de rezonanță.

5. Cobza nu se trage din lăută, ci lăuta se trage din cobză.

(Fragment din conferința din 2 decembrie 2022 susținută la Universidad Complutense de Madrid, Facultad de Filologia în cadrul evenimentelor culturale dedicate Zilei Naționale a României, desfășurate sub genericul „**Cei cu inima română!**”)

Paradigma alegerilor prezidențiale post-decembriste

Titu SULTAN, realizatorul emisiunii "Realitatea în Politică" la postul național de televiziune Kapital TV și "Revenirea la normalitate" la Inedit TV", Specialist în drept constituțional și parlamentar

Continuare din numărul 14

5. Alegeri prezidențiale 2004- Ascensiunea lui TRAIAN BĂSESCU.

Alegerile prezidențiale din anul 2004 s-au desfășurat în același timp cu alegerile parlamentare, în special sub spectrul adoptării Legii nr. 429/2003 de revizuire a Constituției României și a Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, deosebit de relevantă fiind reglementarea constituțională din art. 83 alin.1, prin care se prelungește mandatul președintelui României de la 4 ani la 5 ani.

Totodată, art. 73, alin. 3, lit. a) din legea fundamentală (revizuită), dispune că prin lege organică se reglementează: sistemul electoral; organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, deoarece anterior modificărilor constituționale din octombrie 2003, se făcea pentru prima dată vorbire despre existența Autorității Electorale Permanente în Legea nr. 26/2003 pentru modificarea și completarea Legii nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului.

Anul electoral 2004 este cel al confruntărilor dintre Adrian Năstase, premierul în funcție al României, și Traian Băsescu, acesta din urmă intrând în cursa prezidențială pe ultima sută de metri, în urma episodului controversat „dragă Stolo”, respectiv prin retragerea din competiția electorală a lui Theodor Stolojan, candidat al Alianței PNL- PD.

În primul tur de scrutin, care a avut loc în data de 28 noiembrie 2004, erau așteptați la urne 18.449.344 de cetățeni români cu drept de vot, din care s-au prezentat la secțiile de votare doar 10.794.653 de alegători (58,5%).

S-au înscris în competiția electorală pentru fotoliul prezidențial un număr de 12 candidați, aceștia fiind următorii:

%	Voturi	Partid	Candidat
40,97%	4.278.864	Alianta PSD+PUR	Adrian Năstase
33,92%	3.545.236	Alianta Dreptate și Adevăr	Traian Băsescu
12,57%	1.313.714	PRM	Corneliu Vadim Tudor
5,10%	533.446	UDMR	Marko Bela
1,90%	198.394	PNTCD	Gheorghe Cihabandă
1,77%	184.560	PNGCD	George Becali
1,35%	140.702	FD	Petre Roman
1,08%	113.321	independent	Gheorghe Dinu
0,42%	43.378	AP	Marian Petre Mihut
0,36%	37.910	URR	Ovidiu Tudorici
0,34%	35.455	APCD	Aurel Rădulescu
0,26%	27.225	PTD	Alexandru Raj Tunaru

Al doilea tur de scrutin a avut loc în data de 12 decembrie 2004, fiind înscrisi în listele electorale un număr de 18.316.104 alegători, prezența la vot fiind de 55,2% (10.112.262 de votanți), din care voturi valabil exprimate au fost 10.008.314, iar voturi anulate 103.948. Competiția în turul doi de scrutin a avut loc între Traian Băsescu și Adrian Năstase, după o noapte de foc, Traian Băsescu fiind declarat de Biroul Electoral Central câștigător al mandatului prezidențial pe baza următoarelor voturi:

%	Voturi	Partid	Candidat
51,23%	5.126.894	Alianta Dreptate și Adevăr	Traian Băsescu
48,77%	4.881.520	Alianta PSD+PUR	Adrian Năstase

6. Alegeri prezidențiale 2009 – Anul contestării alegerilor.

După cinci ani de mandat cu Traian Băsescu, în anul 2009, cetățenii români cu drept de vot erau din nou chemați la urne pentru a-și alege președintele. Acestea au fost primele alegeri prezidențiale din România care au fost organizate separat de alegerile parlamentare, primele alegeri prezidențiale care s-au desfășurat odată cu un referendum și nu în ultimul rând primele alegeri prezidențiale din România care au avut loc după aderarea României la Uniunea Europeană (1 ianuarie 2007).

Pentru primul tur de scrutin care a avut loc în data de 22 noiembrie 2009, pe listele electorale permanente erau înscrisi 18.293.277 de cetățeni români cu drept de vot. S-au prezentat la secțiile de votare un număr de 9.946.784 de alegători (54,37%).

În competiția electorală pentru funcția de președinte al României s-au înscris 12 candidați (dintre care trei independenți), putându-și depune candidatura la Biroul Electoral Central cetățenii români cu drept de vot care îndeplineau condițiile prevăzute de art. 16 alineatul 3 din legea fundamentală, dacă nu le era interzisă asocierea în partide politice, potrivit articolului 40 alineatul 3 din Constituție, în vârstă de cel puțin 35 de ani, împliniți până în ziua alegerilor inclusiv (art. 37 alin. 2 din Constituție) și care erau susținuți prin 200.000 de semnături ale cetățenilor cu drept de vot (art. 27 lit. c din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României).

De remarcat este și împrejurarea că Radu, Principe al României, soțul Prințesei Margareta a României și-a anunțat candidatura la alegerile prezidențiale în data de 9 aprilie 2009, ulterior acesta retrăgându-se din cursa electorală.

De asemenea, Nati Meir, candidat independent, a fost arestat în data de 20 octombrie 2009 pentru punere în circulație de valori falsificate și deținere de valori falsificate în vederea punerii în circulație, falsificare de valori străine și înșelăciune.

Două zile mai târziu Nati Meir și-a anunțat retragerea din competiția electorală prezidențială.

După desfășurarea primului tur de scrutin, primii trei candidați desemnați în urma numărului de voturi obținute au fost Traian Băsescu cu 32,44% (3.153.640 de voturi), președintele de atunci al PSD, Mircea Geoană, cu 31,15% (3.027.838 de voturi) și Crin Antonescu, fostul lider al PNL, cu 20,02% (1.945.31 de voturi).

Prin urmare, pentru turul al doilea de scrutin, care a avut loc în data de 6 decembrie 2009, erau așteptați la urne 18.303.224 de cetățeni români cu drept de vot înscrisi în listele electorale permanente, pentru a alege președintele României dintre primii doi candidați stabiliți în ordinea numărului de voturi obținute în primul tur de scrutin, respectiv

între Traian Băsescu și Mircea Geoană.

S-au prezentat la secțiile de votare 10.620.116 de alegători (58,02%). Într-un mod controversat, care a făcut ulterior și obiectul unei anchete parlamentare, Traian Băsescu a fost desemnat câștigător al mandatului prezidențial cu 50,33 % (5.275.808 de voturi), în timp ce contracandidatului său Mircea Geoană i-au fost atribuite un număr de 5.205.760 de voturi (49,66%).

Pe cale de consecință, diferența dintre cei doi competitori a fost, oficial, de 70.048 de voturi, toate venite din partea cetățenilor români care au votat în afara granițelor țării.

Sintetizând, situația voturilor obținute de candidați în primul și al doilea tur de scrutin, s-a manifestat în felul următor:

Rezultatele alegerilor prezidențiale din 22 noiembrie și 6 decembrie 2009 din România.

Al doilea tur		Primul tur		Candidat	
%	Voturi	%	Voturi	Partid	Candidat
50,34	5.277.068	32,44	3.153.640	Partidul Democrat Liberal	Traian Băsescu
49,66	5.206.747	31,15	3.027.838	Alianța Electorală Partidul Social Democrat + Partidul Conservator	Mircea Geoană
		20,02	1.945.831	Partidul Național Liberal	Crin Antonescu
		5,56	540.380	Partidul România Mare	Corneliu Vadim Tudor
		3,83	372.764	Uniunea Democrată Maghiară din România	Hunor Kelemen
		3,18	309.764	Independent	Sorin Oprescu
		1,91	186.390	Partidul Noua Generație - Creștin Democrat	George Becali
		0,62	60.539	Partidul Verde	Remus Cernea
		0,44	43.684	Partidul Alianța Socialistă	Constantin Rotaru
		0,35	34.189	Independent	Gheorghe-Eduard Manole
		0,23	22.515	Partidul Ecologist Român	Ovidiu-Cristian Iane
		0,21	21.306	Independent	Constantin - Ninel Potirică
1,30	138.476	2,28	227.446	Voturi invalide	
		100 %	9.946.748	Total primul tur: 18.293.277 de cetățeni cu drept de vot (54,37% prezenți la vot)	
100 %	10.483.815			Total al doilea tur: 18.303.224 de cetățeni cu drept de vot (58,02% prezenți la vot)	

7. Alegeri prezidențiale 2014 - Rolul decisiv al rețelelor de socializare.

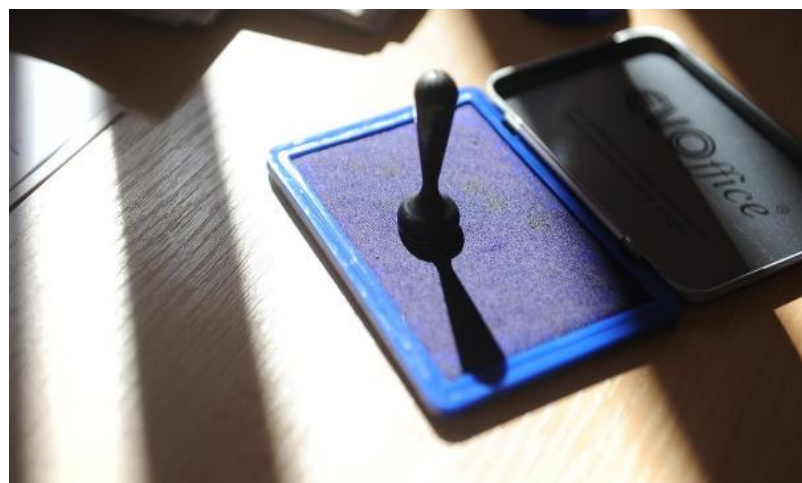
Penultimele alegeri prezidențiale au avut loc în anul 2014, an controversat, care a debutat cu ruperea Uniunii Social Liberale și cu demararea procedurilor de fuziune între "dușmanii politici" PNL și PDL și, într-o oarecare măsură, cu o reeditare a ceea ce s-a întâmplat în anul 2004, când candidatul PNL pregătit de câțiva ani să intre în cursă, Crin Antonescu a renunțat să intre în competiția prezidențială în favoarea lui Klaus Johannis. Înainte de desfășurarea alegerilor prezidențiale Guvernul Ponta a modificat prin O.U.G. nr. 45/2014 privind modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României modalitatea de alegere a președintelui României, pentru ca votul să poată fi exprimat de alegători în orice secție de votare.

Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 45/2014 a fost aspru criticată de Partidul Național Liberal sub aspectul favorizării votului multiplu, la mai multe secții de votare. În data de 5 august 2014 PNL a sesizat Curtea de Apel București cu o cerere de anulare a O.U.G. nr. 45/2014. La data de 20 august 2014 instanța a decis sesizarea Curții Constituționale în această cauză. Această instanță a respins în data de 16 septembrie 2014 excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă, fără să o judece pe fond.

În data de 19 septembrie 2014, kongresmanul american Christopher Smith, membru al Comisiei pentru Afaceri Externe din Camera Reprezentanților, a adresat o scrisoare premierului Ponta, în care și-a exprimat îngrijorarea față de modificarea legii electorale în perioada campaniei electorale. Kongresmanul Smith a arătat că legislația electorală trebuie adoptată în urma dezbaterii în Parlament, nu prin modalitatea de modificare prin ordonanțe de urgență.

În data de 2 noiembrie 2014 erau așteptați la urne 18.284.066 de cetățeni români înscrși în listele electorale permanente, din care s-au prezentat 9.723.232 de alegători (53,18%). Au intrat în competiția electorală 14 candidați, însă disputa reală a avut loc între președintele de atunci al PSD și premier în funcție, VICTOR PONTA, și reprezentantul PNL, KLAUS JOHANNIS.

În primul tur de scrutin Victor Ponta a obținut 40,44 % din sufragii

(3.836.093 de voturi), în timp ce Klaus Johannis a primit doar 30,37 % de voturi, fiind preferat de 2.881.406 de cetățeni români cu drept de vot. Acela a fost momentul în care soarta alegerilor a fost decisă, pentru prima oară, de rețelele de socializare.

Din cauza numărului mic de secții de votare din străinătate (294 de secții) și a procedurii deficitar de votare în afara țării, foarte mulți români nu au reușit să voteze până la închiderea urnelor, deși aceștia au stat mai multe ore la rând și au format cozi de mii de persoane în mai multe capitale europene, dar și în alte orașe.

După o campanie atipică, în turul al doilea de scrutin organizat în data de 16 noiembrie 2014, dintre cei 18.280.994 de cetățeni români cu drept de vot înscrși în listele electorale permanente, s-au prezentat la urne un număr de 11.719.344 de alegători (64,11%), cu peste două milioane mai mulți decât în primul tur de scrutin. Acest aspect deosebit de important a răsturnat raportul de forțe, Klaus Johannis obținând mandatul de președinte cu 6.288.769 de voturi (54,43%), în timp ce contracandidatul său Victor Ponta a primit 5.264.383 de voturi (45,56%)

Al doilea tur de scrutin		Primul tur de scrutin		Partid		Candidat
%	Voturi	%	Voturi			
54,43%	6.288.769	30,37%	2.881.406	Partidul Național Liberal (Alianța Creștin Liberală PNL-PDL)		Klaus Johannis
45,56%	5.264.383	40,44%	3.836.093	Partidul Social Democrat (Alianța PSD-UNPR-PC)		Victor Ponta
		5,36%	508.572	Independent		Călin Popescu Tăriceanu
		5,20%	493.376	Partidul Mișcarea Populară (Alianța PMP-PNTCD)		Elena Udrea
		4,44%	421.648	Independent		Monica Macovei
		4,03%	382.526	Partidul Poporului - Dan Diaconescu (PP-DD)		Dan Diaconescu
		3,68%	349.416	Partidul România Mare (PRM)		Corneliu Vadim Tudor
		3,47%	329.727	Uniunea Democrată Maghiară din România (UDMR)		Hunor Kelemen
		1,09%	104.131	Independent		Teodor Meleșcanu
		0,56%	53.146	Partidul Popular Maghiar din Transilvania (PPMT)		Zsolt Szilágyi
		0,47%	45.405	Independent		Gheorghe Funar
		0,45%	43.194	Partidul Ecologist Român (PER)		William Brînză
		0,36%	28.805	Partidul Alternativa Socialistă (PAS)		Constantin Rotaru
		0,08%	7.895	Prodemo		Mirel Mircea Amariței
100,00%	18.280.994	100,00%	18.284.066	Alegători înscrși pe listele electorale		
64,10%	11.719.344	53,17%	9.723.232	Alegători prezenți la urne		
1,41%	166.111	2,44%	237.761	Voturi nule		
98,58%	11.551.152	97,58%	9.485.371	Voturi valabil exprimate		

Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 84 din 24 februarie 2000.

Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 758 din 29 octombrie 2003.

Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 887 din 29 septembrie 2004.

Publicată în Monitorul Oficial al României nr. 473 din 2 iulie 2003.

Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități. Nu pot face parte din partide politice judecătoria Curții Constituționale, avocații poporului, magistrații, membrii activi ai armatei, polițiștii și alte categorii de funcționari publici stabilite prin lege organică.

Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 475 din 27 iunie 2014.

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

Perfect integrat așadar valului revoluționar și aspirațiilor democratice care animau societatea în statele Europei centrale și răsăritene, inclusiv în Austria și Ungaria, în **"primăvara națiunilor"**, poporul român autohton în Bucovina, Transilvania, Banat, Crișana, Maramureș, etc. și-a exercitat în 1918 un drept fundamental, în conformitate cu principiile de drept ale popoarelor, recunoscute și în acțiune pe plan internațional. Respingând propunerile ungare, de aceeași factură cu cele făcute anterior de Casa de Habsburg, românii au decis și ei, ca și popoarele slave asuprite, să uzeze de dreptul lor de a-și alege singuri soarta. Au constituit și ei **"Comitete de acțiune al românilor din Transilvania, Banat și Bucovina"**, apoi un **Consiliu Național al Unității Române**, în emigrație (Paris, 24 august/6 septembrie 1918) și, în provincii, pe ansamblul structurilor sociale și profesionale, **"comitete de acțiune"** și **"consilii naționale"** locale. În Bucovina acestea au ales **Consiliul Național Român** care, la 14/27 octombrie, a formulat **cererea de unire cu România, votată la 15/28 noiembrie 1918**. În mod identic, în Transilvania, Banat și "Partium", consiliile locale au recunoscut **Consiliul Național Român Central**, ales la Arad, la 31 octombrie 1918, drept **unicul for reprezentativ al voinței naționale**. Acesta își subordona atât consiliile locale cât și gărzile naționale destinate apărării statelor de acte teroriste ale ultranaționalistilor unguri.

La 15 noiembrie, C.N.R.C. a promulgat ceea ce am numi astăzi **"legea electorală"** – coloana vertebrală a oricărei democrații autentice – adică **regulamentul pentru alegerea deputaților Adunării Naționale a Românilor**. Precizându-i-se caracterul **reprezentativ, consultativ și implicit de constituantă**, **Adunarea Națională** a fost convocată, prin anunțul din 20 noiembrie, pentru data de 1 decembrie 1918 la Alba-Iulia. În număr de 1.228, delegații au fost aleși **în mod democratic**, în cadrul **circumscripțiilor electorale locale** sau al organizațiilor tuturor partidelor politice, asociațiilor și organismelor economico-

1 Decembrie 1918 Declarația de la Alba-Iulia, act juridic cu valoare de drept internațional

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

financiare, culturale, religioase și militare, primind fiecare **mandatul susținerii Unirii "acestor români și a teritoriilor locuite de dânșii cu România"**. Pentru protejarea și susținerea delegaților, peste 130.000 de locuitori ai tuturor localităților românești cuprinse între Tisa și arcul carpatic sau deplasat la Alba Iulia, constituindu-se într-o uriașă **adunare de obște** reprezentativă, care a certificat decizia de unire, în conformitate cu principiul autodeterminării, drept autentic act de voință națională.

Conform mandatului încredințat, președintele Marii Adunări Naționale de la Alba-Iulia, Gheorghe Pop de Băsești, a declarat în Cuvântul de deschidere, Adunarea, drept **"CONSTITUANTĂ ȘI DESCHISĂ"**, fapt care a îndreptățit-o conform tuturor normelor de drept recunoscute, să adopte, ca act juridic, istorica **"Declarație de Unire cu Țara"**. În lectura lui Vasile Goldiș, aceasta făcea cunoscut că **"ADUNAREA NAȚIONALĂ A TUTUROR ROMÂNILOR DIN TRANSILVANIA, BANAT ȘI ȚARA UNGUREASCĂ (teritoriile românești dintre Tisa și Carpații Occidentali – n.n.) ADUNAȚI PRIN REPREZENTANȚII LOR ÎNDREPTĂȚIȚI LA ALBA-IULIA ÎN ZIUA DE 18 NOIEMBRIE/1 DECEMBRIE, DECRETEAZĂ UNIREA ACELOR ROMÂNI ȘI A TUTUROR TERITORIILOR LOCUITE DE DÂNȘII CU ROMÂNIA. ADUNAREA NAȚIONALĂ PROCLAMĂ ÎNDEOSEBI DREPTUL INALIENABIL AL NAȚIUNII ROMÂNE LA ÎNTREG BANATUL CUPRINS ÎNTRE RĂURILE MUREȘ, TISA ȘI DUNĂRE"**.

Votul în unanimitate al delegaților a constituit **baza juridică, legalizarea actului**, enunțat de președintele Gheorghe Pop de Băsești: **"ADUNAREA NAȚIONALĂ A POPORULUI ROMÂN DIN TRANSILVANIA, BANAT ȘI PĂRȚILE UNGARIEI (Partium – n.n.) A PRIMIT REZOLUȚIUNEA PREZENTATĂ PRIN VASILE GOLDIȘ ÎN ÎNTREGIMEA EI ȘI ASTFEL UNIREA ACESTEI PROVINCII ROMÂNEȘTI CU ȚARA-MAMĂ...ESTE PENTRU TOATE VEACURILE DECISĂ!"**.

Adunarea Națională, având caracter de **Constituantă, fiind organ legislativ și al suveranității naționale** pentru poporul român trăitor în Ardeal, Banat, Crișana, Sătmăr, Maramureș, etc., hotărârile sale

au avut **putere de lege** păstrându-și până astăzi, în conformitate cu principiile de drept internațional în baza cărora au fost adoptate, o importanță covârșitoare și de netăgăduit sub aspectul juridic și politic. Ele au fost grupate pe genuri de probleme, de primă urgență fiind cele ce consfințeau Unirea cu Regatul României ca decurgând din dreptul inalienabil al națiunii române de a decide soarta sa și a teritoriului moștenit de la înaintași. Formând izvorul de drept al dreptului constituțional român, aceste hotărâri au fost ratificate prin **"LEGEA DE UNIRE"**, votată în unanimitate de prima Adunare Constituantă a României întregite, sancționată la 31 decembrie 1919 de rege și publicată în Monitorul Oficial nr.206 din 1 ianuarie 1920. Din punct de vedere juridic așadar, Unirea teritoriilor românești din fost monarhie dualistă cu patria mamă, decretată de Adunarea Națională Constituantă de la Alba-Iulia, necondiționat, în baza dreptului inalienabil al românilor din respectivele teritorii la autodeterminare și suveranitate națională, a fost cu 1 an și șase luni anterioară semnării tratatului de pace româno-ungar, un act legiferat, legalizat. **Un acord încheiat între două entități suverane**, deoarece Regatul României ca stat suveran nu a făcut decât să aprobe prin organul său constituțional, ca și în cazul "Basarabiei" și al Bucovinei decizia luată de Constituanta românilor din Banat, Transilvania și Partium, teritorii ce-și redobândiseră **suveranitatea**. Din momentul sancționării "Legii de unire", similar situației din celelalte state europene reunificate, provinciile care decretaseră unirea cu Țara au încetat să mai ființeze în calitate de corpuri politice suverane, devenind **părți integrante** ale teritoriului Regatului României.

De menționat că întregul proces a fost legalizat sub aspect juridic și de deciziile similare ale minorităților alogene (parțial ungurii, sașii, svabii, secuii, evreii, țigani, etc. în totalitate) care, consultate, au subscris prin hotărâri luate în cadrul unor adunări cu caracter plebiscitar juridic recunoscute. Drept urmare, Tratatul de Pace de la Trianon (4 iunie 1920), cu corectivele teritoriale în defavoarea românilor, impuse de interesele regionale ale marilor puteri, nu au făcut decât să consacre acceptul Ungariei, în calitate de stat succesor al defunctului Imperiu dualist, față de acordul încheiat și legiferat între două părți contractante suverane.

**FABRICA
DEPOZIT și MAGAZIN**

Alcalá de Henares
calle Londres 10
Nave 17,18,19

635955200
642040991

Unde ești tu? Cum nu vii?

Felix Nicolau

este înțesată de imagini construite mai cu seamă metaforic: „mierea văzului ești TU, Doamne”, „roiesc troițe din lacrimi nestemate”.

Piesajele sunt orchestrate și simbolizate, dar și estetizate: „Niciunde nu iubește pământul/ mai mult norii/ ca în Bărăgan” (Uscat). Și înregistrările simțurilor se produc reverberant, cum ar fi o plecare dinspre teorii presocratice: „Trupul stă / în mijlocul ochiului/ care îl privește;/ obișnuită cu el Lumina vine,/ își pune o clipă mâinile albe/ pe conturul inimii” (Secvență) pentru a se genera o mutație spiritualistă în final.

De regulă, poetul preferă realul realității, fiind un realist, nu un nominalist. Propriu-zis, discursul istoric sau cel cotidian nu îl pasionează, cum nici tranzitivitatea. Mai mult decât introspecția este importantă transfigurarea și îngerizarea lumii, deși îngerii sunt și ei întrupizați. Gravitatea și imponderabilitatea negociază la jumătatea drumului.

O altă power-chord a volumului este cea dedicată sanatoriului și spitalului, în tradiția romantic-simbolistă, dar cu altă recuzită artistică. Un antecesor cel puțin la fel de valoros ar fi Ion Zubașcu. Tentația lui Mircea Teculescu este să sublimeze calvarul biologic. Captivante aceste poeme precise și spectaculoase: „chip al morții este boala, legănare/ între vindecare și clara plecare;/ vor înfrânge hormonale dorinți/ bolnavii tratând bolnavii cumini?” (Întrebări).

Dincolo de faptul că poetul scrie o poezie a încrederii în importanța scrisului, ceea ce prevalează este versatilitatea formelor poetice. Pe spațiu mic, formele diverse se succedă inventiv. Temele, stabilite ferm de la început, sunt reluate pentru a fi rafinate și particularizate. Așa este tema iubirii, care se transformă continuu pentru a deveni tot mai concretă: „în dreapta,/ luminată de fiecare zi,/ soția mea târzie,/ care mă sărută cu ochii,/ în timp ce, preocupat, ascult/ cum mâna mea stângă/ șoptește ceva important/ la urechea mîinii drepte” (Tigru prins de raze).

Treptat, imaginile devin mai pregnante, contrastele mai marcate. Totuși poetul nu este un vizual ahtiat de plenum, precum Walt Whitman, și niciodată nu adulează integralismul nediferențiat al fotografiei, ci practică un gen de pictură metafizică

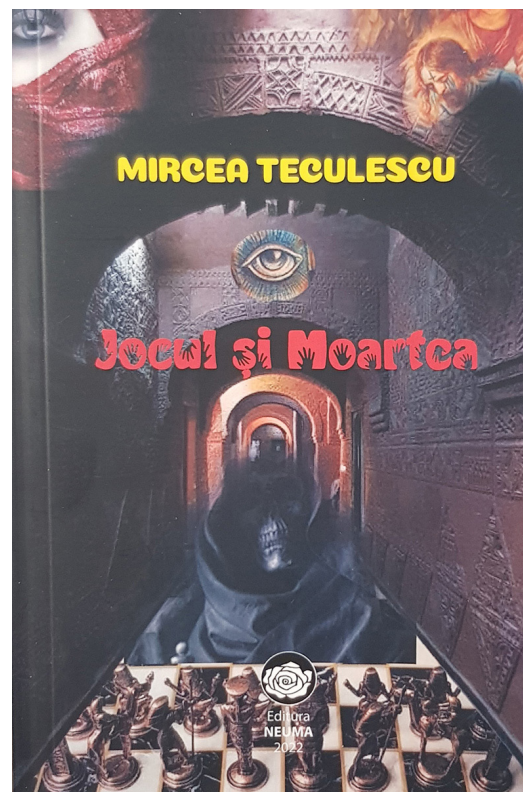
O poezie a încolțirii, adică a mersului pe muchii, scrie Mircea Teculescu în Jocul și moartea, Editura Neuma, 2022, volum deschis de un moto preluat din Omilia 7 a lui Ioan Gură de Aur despre nenorocirile pe care Dumnezeu le aduce peste umanitate din prea multă bunătate.

Culmea, volumul de versuri debutează cu o excelentă proză scurtă, proză de notație lapidară, dar cu efect spectaculos și încheiată în cheie de anticlimax: „grupurile de tineri care au ornat băncile cu forme și zgomote, din care se va întrupa mâine un alt răsărit, clipa când ți se va impune din nou, cu dragoste, să păstrezi distanța”.

Dar poetul este un maestru al sonetului, pe care-l alternează cu poeme ale unei lumini de înviere. În cele mai bune texte este de remarcat observația acută și o mini-imaginație a spațiilor mici, de bloc, numai bune de inventat ritualuri bonomiciutate. Când intervine forma fixă, se poetizează despre divin și perisabilități ce generează tristeți existențiale: „încet, când vor bate clopote în flori,/ se vor risipi ale zilei culori” (Dematerializare).

Al treilea registru, pe lângă cel metafizic și cel al micro-montajelor urbane, este cel aparținând iubirii delicate și jucăușe. Dar toate trei converg într-o înmugurire de calinități cu zumzet auroral. Demersul poetic oscilează între impresionism ingenuu și secțiuni transfigurator-revelatoare prin cotidian. Un șah à la Ingmar Bergman.

Un sfert de volum se derulează în acest mod, apoi registrul devine mai grav și băntuit de o simbolică escatologică: „M-au așezat pe un pat,/ între/ bolnavul cel drept și bolnavul cel stâng” (Pavilion strălucind ca un luceafăr). Poezia de dragoste, îmbinată cu cea religioasă,

întemeiată pe selecție și accentuări cromatice. Fotografiile devin în poematica lui scintigrafii: „Acum am devenit strălucitor/ ca o lumânare, în sămburele morților”. Extractul de realitate se absoarbe într-o transrealitate iridiscentă: „dacă eu aș începe să pășesc acum/ pe nisip, picioarele mi-ar deveni gri,/ griul ar urca până dincolo de genunchi,/ colorându-se apoi, puțin câte puțin”.

Poetul este un idealist, ceea ce-l ajută să treacă în zbor peste mizeriile condiției umane prăbușite. Înțelegerea supremă este acceptarea insignifianței corporale și absorbția luminii necreate într-un gest isihast disprețuitor față de limitările fizice: „Cu sticla ochilor spartă/ în zeci de cioburi,/ mă las pătruns de lumină,/ nu mai am mâini, picioare, chip,/ scărița din urechea internă/ coboară direct spre inimă,/ acolo unde vor ajunge/ doar cei cu pasul lin” (Cutia neagră).

Așadar, Mircea Teculescu este un scriitor frământat, capabil să-și depășească frământările, deci și multiplele surse de inspirație, pentru a se regăsi în zenit. Ceea ce face bine sufletului. Iar poezia poate aprinde sau poate stinge sufletul.

Gestor - Av. Ec. GABRIEL RADU
Calle Doctor Fleming s/n en frente de Metro Coslada Central, Coslada, Madrid

Tel: 627 40 68 64
Email: gestoriacoslada@gmail.com

ABOGADO
CIVIL-LABORAL
FISCAL-PENAL
DIVORCIOS
EXTRANJERIA
NºVIL: 627.40.68.64

DECLARACIÓN DE LA RENTA

AVOCAT ROMÂN MADRID
TRADUCTOR JURADO
TRAMITADOR NACIONALIDAD

GESTORÍA RADU
TRÁFICO - EXTRANJERÍA - ABOGADOS

CORREDURÍA DE SEGUROS

AVOCAT ROMAN MADRID

**1er sindicato
de Andalucía**
#PrimerSindicatoDeAndalucia

Un juez de Barcelona ha condenado a una empresa a indemnizar con 60.000 euros a un trabajador que fue despedido de forma improcedente a principios de abril, en pleno estado de alarma, contraviniendo el decreto ley que prohibía echar a empleados por causas relacionadas con la crisis sanitaria.

En una sentencia ejemplar, el titular del Juzgado de lo Social número 26 de Barcelona considera que la empresa lo hizo a sabiendas de que estaba llevando a cabo un despido improcedente, porque le compensaba con el pago de la indemnización de 4.912,22 euros, ya que el trabajador fue contratado el 1 de octubre de 2019. Es sabido que la indemnización por despido improcedente asciende a 33 días por año trabajado. Cuando el trabajador lleva poco tiempo, **“sale barato despedir de forma improcedente”**.

Y dice el Juez **“llegados a este punto, debemos analizar si la indemnización legal que al demandante le corresponde puede considerarse mínimamente disuasoria para la empresa. Evidentemente es la respuesta negativa. Hasta el punto de que puede sospecharse que la empresa no se molestó**

“CONDENADA UNA EMPRESA A PAGAR 60.000 EUROS POR DESPEDIR A UN TRABAJADOR DURANTE EL ESTADO DE ALARMA”.

en exponer con un mínimo de precisión las verdaderas motivaciones del despido, al haber hecho cálculos sobre el coste de un despido improcedente”.

En la carta de despido que la compañía remitió el pasado 2 de abril al demandante, cuya representación legal ejerce CCOO, ésta esgrimía “causas objetivas de carácter organizativo” para justificar la extinción del contrato que, como la misma empresa admitió, eran **“ajenas a la crisis sanitaria y económica generada por la pandemia”**.

Por este motivo, ha decidido aumentar la cuantía y condenar a la compañía LSC Barcelona Reporting a que pague nueve meses de salario-equivalente a 60.000 euros, al afectado, de nacionalidad argentina.

Y sigue diciendo, el Juez (¡un fiero!) **“Si la indemnización que legalmente corresponde para un despido sin causa (en nuestro ordenamiento calificado como improcedente) es tan exigua que no supone esfuerzo financiero alguno para la empresa, los efectos prácticos son los propios de un desistimiento, sin otra causa que la simple voluntad de la empleadora”**.

La sentencia tiene también en consideración que el trabajador emigró de Argentina a Barcelona a raíz de la oferta de empleo **“para verse a los pocos meses, en plena pandemia, en la calle y sin ni siquiera cotización suficiente para acceder a la prestación contributiva de desempleo”**.

Tras conocerse el fallo, desde CCOO hemos celebrado el resultado, pero añadimos que la mayoría de los señalamientos judiciales por asuntos similares se están marcando para el 2022 debido a la saturación de los juzgados, lo que conlleva **“la pérdida de derechos de defensa efectiva”**.

Os recordamos que desde el Sindicato pusimos en marcha una campaña para evitar despidos fraudulentos durante el estado de alarma.

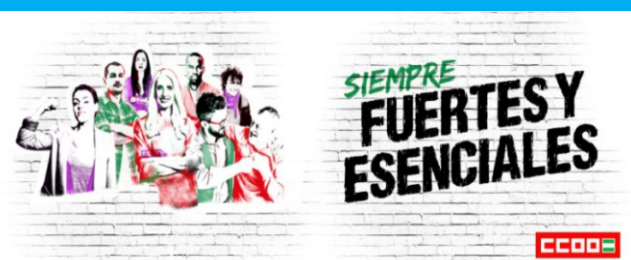
Unión Provincial CCOO Almería
Área de Acción Sindical

Ante este hecho, remarca el magistrado, la cantidad a la que asciende la indemnización por despido improcedente **“no ejerce efecto disuasorio alguno, no llegando a cubrir ni una mensualidad del salario del demandante”**, de modo que contraviene el Convenio número 158 de la Organización Internacional del Trabajo.

Parteneri sociali al publicației ”Români in Andalucia”

Sindicatul Național ”Forța Legii” - Sindicatul de partea Ta!

Dragomira

Caietul Dragomirei

Autor: Laura Cătălina Dragomir

Ilustrații: Orieta Dimadi

Lucrul cu copiii, îndrumarea acestora cu obiectivul de a le cultiva exprimarea, de a le îmbogăți și nuanța vocabularul, e fundamentat pe necesitatea unui act de patriotism activ.

Copiii Diasporei sunt situații românești cărora trebuie să li se ofere soluții educaționale în acord cu viața și activitățile lor din țările în care trăiesc.

Limba ne dă posibilitatea de a ne păstra și evita ruperea generațiilor de generații. Exprimarea corectă, orală sau scrisă, e felul în care alegem să fim fideli culturii de acasă și să putem vorbi și de un popor împreună.

Deprinderea limbii române, atunci când ea, din motive obiective, nu se poate realiza prin intermediul școlii (sau se realizează parțial-insuficient) se poate transfera ca sarcină și părinților.

Caietul Dragomirei, rubrică nouă la *“Români în Andalucia”*, își propune să pună la dispoziție instrumente de lucru - exerciții, care să îi ajute pe copii și părinți *“să cultive vorbirea îngrijită și scrierea corectă și clară”*.

Exercițiul nr.50

“Și alte cuvinte denumesc același lucru”

Se dau cuvinte pentru care elevii trebuie să găsească sinonimele.

- leneș (puturos, trântor, trândav)
- neatent (năuc, zăpăcit, indiferent)
- tăcere (liniște, muțenie, amuțire) etc.

Exercițiul nr.51

“Cum e corect?”

Învățătorul va spune o propoziție iar elevii o vor corecta.

- Vulpea nechează în ogradă.
- Elevii prind șoareci.

Exercițiul nr.52

“Mai spune ceva!”

Învățătorul spune un cuvânt, elevii vor completa propoziția.

Exemplu: Școala.....

Exercițiul nr.53

“Stop!”

Fiecare copil trebuie să se gândească la un șir de zece cuvinte pe care trebuie să le rostască în fața clasei. În timpul rostirii cuvintelor, învățătorul spune comanda: STOP! Colegul de bancă al celui care a rostit ultimul cuvânt trebuie să formuleze o propoziție cu acest cuvânt.

Exercițiul nr.54

“Să ne gândim la...”

Elevii vor formula cât mai multe propoziții.

- Să ne gândim la: - iarnă
- primăvară
 - vară
 - toamnă

Exercițiul nr.55

“Cum poate fi...”

Învățătorul cere elevilor să formuleze propoziții despre cum poate fi un anumit obiect (o rochiță, un creion, etc.), câștigătorul va fi cel care în propoziția sa arată cele mai multe însușiri reale ale obiectului denumit.

Exercițiul nr.56

“Ce fac meseriașii?”

Învățătorul rostește numele unei meserii urmărind ca cineva să spună ce rost are meseriașul, adică ce face el.

- Ce rost au: - croitorul
- cizmarul
- tâmplarul

Exercițiul nr.57

Deci, ne putem juca și cu cuvintele. Dacă luăm un cuvânt. De exemplu: alune. Le cerem să formeze cuvinte care încep cu primele două silabe sau care și le păstrează la formarea unor noi cuvinte. Se vor forma apoi propoziții cu aceste cuvinte.

Exercițiul nr.58

Se pot da să se citească din coloanele de cuvinte numai cele care arată ființe, nume de plante, acțiuni, însușiri.

Exercițiul nr.59

Să transcrie o coloană de cuvinte și să alcătuiască propoziții cu acele cuvinte.

Exercițiul nr.60

Să prezinte elevilor coloane de cuvinte scrise greșit, ei având sarcina să transcrie corect cuvintele în caiete.

Exercițiul nr.61

Să transcrie cuvintele din coloană începând cu ultimul.

Exercițiul nr.62

Să scrie o coloană de cuvinte care încep cu litera ... sau silaba

Exercițiul nr.63

Să scrie în coloane câte patru-cinci cuvinte care să fie formate din:

- o singură silabă
- două silabe
- trei silabe
- patru silabe

Exercițiul nr.64

Să scrie în coloane câte patru cuvinte care să

arate:

- nume de oameni
- nume de plante
- nume de acțiuni

Exercițiul nr.65

Să transforme cuvintele din prima coloană în cuvinte cu două silabe și să le scrie în coloana a doua.

- Exemplu: lac ...
toc ...
lat ...
mal ...
tac ...

Exercițiul nr.66

Se pot scrie pe tablă mai multe cuvinte, iar elevii vor forma cu ajutorul lor propoziții (combinându-le).

Exemplu: veverița, nuca, fuge, ia, o, și.

Răspuns: “Veverița ia o nucă și fuge.”

Exemplu: pădure, în, veverița, multe, trăiesc.

Răspuns: “În pădure trăiesc multe veverițe.”

Se citesc și se transcriu propozițiile din coloană. Vor avea de subliniat cuvintele care răspund la întrebare:

Cine mănâncă?

El mă-nân-că.

Noi mân-căm.

Cine se îneacă?

Eu mă î-nec.

El se î-nea-că.

ART PRES

**Artpres va fi site-ul tău preferat de noutăți
și articole cu o plajă largă de interes
publicitar și documentar**

www.artpres.ro